

ข่าวพิธีอภิเษกสมรส

สำนักงานภาคยุโรปกลาง

ไตรมาสที่ 1

มกราคม - กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2019

ประเทศบัลแกเรีย

1	การอัครรยใหม่วันปีใหม่ / 4 มกราคม 2020	3
2	โบสถ์แห่งการอัครรย / 11 มกราคม 2020	6
3	ผู้แปลกหน้าหยันห์ตาเป็นมิตร / 18 มกราคม 2020	8
4	รถไฟ รถบรรทุก และวันสะบาโต / 25 มกราคม 2020	11

ประเทศอิตาลี

5	ถูกขวางด้วยก้อนหินที่ซิชิลี / 1 กุมภาพันธ์ 2020	13
6	จากหมู่บ้านสู่พระราชวัง / 8 กุมภาพันธ์ 2020	15

ประเทศเยอรมนี

7	การทำทายวันสะบาโต / 15 กุมภาพันธ์ 2020	18
8	มิชชันนารีชาวแอดเวนตีส / 22 กุมภาพันธ์ 2020	21

ประเทศสเปน

9	อธิษฐานในห้องน้ำ / 29 กุมภาพันธ์ 2020	23
10	ฝันซ้ำ ๆ รวม 10 ปี / 7 มีนาคม 2020	26

ประเทศโรมาเนีย

11	การตัดสินใจที่ยิ่งใหญ่ / 14 มีนาคม 2020	28
12	พระเจ้าในเรือจ้ำ / 21 มีนาคม 2020	30

ประเทศสโลวาเกีย

13	หมู่บ้านโรมาพบวันสะบาโต / 28 มีนาคม 2020	32

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 4 มกราคม 2020

การอัศจรรย์ในวันปีใหม่

เล่าโดย มาเรีย แม็ชวา โรวา วัย 73 ปี...ประเทศบัลแกเรีย

สตรีสูงอายุสามคนตัดสินใจร่วมกันอธิษฐานเพื่อญาติๆ หลายคนที่ยังไม่เชื่อในพระเยซูในวันหยุดสำคัญที่สุดของประเทศบัลแกเรีย นั่นคือเทศกาลส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่

สตรีอาวุโสทั้งสามเป็นสมาชิกของโบสถ์โซเฟียเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสตะวันตก พวกเขาอธิษฐานรอบแรกเวลา 11:30 น. และต่อมาอธิษฐานอีกครั้งในเวลา 12:15 น.ในบ้านของพวกเขาเอง ซึ่งอยู่ในเมืองหลวงของประเทศบัลแกเรีย

ในวันที่ 31 เมื่อเวลานัดหมายมาถึง มาเรีย แม็ชวาโรวา ได้บอกกลาสามี และลูกชายซึ่งเป็นหนุ่มแล้วในช่วงเย็นเพื่อเลี้ยงฉลองส่งท้ายปีเก่า และมาเรียเข้าไปในห้องอีกห้องในบ้านของเธอ และคุกเข่าลงอธิษฐานเผื่อสามี และลูกชาย ขอทรงดลใจให้พวกเขาทั้งสองรับเอาพระเยซูเป็นผู้ช่วยให้รอด เมื่ออธิษฐานรอบแรกเสร็จแม็ชวาโรวา จำได้ว่า เธอได้เชิญน้องชายชื่อ “นิโคไล” วัย 66 ปี มาร่วมอธิษฐาน และร่วมเฉลิมฉลองส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ที่บ้านของเธอด้วย

นิโคไล เป็นคนสุขภาพ ขยันขันแข็ง และสัจย์ซื่อ แต่สองปีที่ผ่านมาเขาต้องพบกับปัญหาชีวิตหลายอย่าง ครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นนักบริหารธุรกิจ แต่ธุรกิจของเขาขาดทุน และภรรยาขอแยกทางจากไป เขาแทบสิ้นเนื้อประดาตัว ตอนนั้นเขาทำงานเป็น ร.ป.ภ. ณ ทำเลก่อสร้างอพาร์ทเมนต์ของบริษัทก่อสร้างแห่งนั้น

มาเรียอธิษฐานเผื่อนิโคไล 25 นาที หลังจากการกล่าว “อาเมน” เธอเดินมายังห้องที่สามี และลูกชายรอการเฉลิมฉลองส่งท้ายปีเก่าอยู่ในอีกห้องหนึ่ง และอยู่กับพวกเขา 20 นาที และจากนั้นบอกกลาสามี และลูกชายว่า อีกไม่กี่ครั้งชั่วโมง จะกลับมาร่วมเฉลิมฉลองด้วย จากนั้นมาเรียเดินไปยังห้องสำหรับการอธิษฐาน และได้อธิษฐานเผื่อสามี และลูกชาย และนิโคไล น้องชายของเธอเป็นรอบที่สองอีกครั้งหนึ่ง แต่นิโคไล ยังไม่มาปรากฏตัวตามนัด และไม่มาเลยตลอดคืนนั้น

แต่ นิโคไล มาปรากฏตัวในวันถัดมา และเขามีเรื่องน่าสนใจไม่น้อย มาแบ่งปัน เขาเล่าว่า....

ในคืนที่ผ่านมาเขาต้องทำหน้าที่ ร.ป.ภ. ณ พื้นที่ก่อสร้าง แต่เมื่อเขาไปถึง เพื่อน ร.ป.ภ.บอกว่าคืนนี้คุณจะไปส่งท้ายปีเก่าที่ไหน กับใครก็ได้ เพราะผมจะรับหน้าที่แทน เพราะภรรยาของผมจะเดินทางมาพร้อมอาหาร และเครื่องดื่ม เพื่อส่งท้ายปีใหม่นอกบ้านที่ห้องๆ หนึ่งที่เพิ่งสร้างเสร็จเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา

นิโคไล ตัดสินใจจะเดินทางไปพบแม็ชวาโรวา พี่สาวที่บ้าน ตอนนั้นเป็นเวลา 22:30 น. นิโคไล รอรถรางสองชั่วโมง แต่รถรางยังไม่มา

ทันใดนั้น ประตูบานหนึ่งของอพาร์ทเมนต์สร้างเสร็จใหม่ด้านหลังสถานีรถรางเปิดออก ชายหนุ่มและหญิงสาวคนหนึ่งเดินมาที่นิโคไล และเชิญให้เขาเข้าไปในอพาร์ทเมนต์เพื่อร่วมฉลองส่งท้ายปีใหม่นอกบ้านกับพวกเขา

นิโคไล เข้าไปในห้องของอพาร์ทเมนต์ เขาสังเกตเห็นเฟอร์นิเจอร์ตกแต่งไว้อย่างดี ผู้เป็นสามีเชิญให้นิโคไลนั่งลงบนเก้าอี้ห้องรับแขก ตัวที่มีที่วางแขนอย่างสบาย ต่อมามีการรับประทานอาหารอร่อย ๆ และชายเจ้าของบ้านเล่นเครื่องดนตรีของชาว “แม็คโดเนีย” ซึ่งนิโคไลชื่นชอบ ในตอนที่เขาทำงานเป็นนักบริหารธุรกิจ เขาได้คุ้นเคยกับอะไรๆ ที่รสนิยม แต่บัดนี้เขารู้สึกยินดีกับรูปแบบชีวิตง่าย ๆ คืนนั้นนิโคไลกินดื่ม และหลับไปบนเก้าอี้โซฟาห้องรับแขกนั่นเอง พอแสงแดดเริ่มส่องเข้ามา เจ้าของบ้านได้ปลุกนิโคไล

ให้ตื่น และบอกว่ามีแท็กซีคันหนึ่งกำลังรอเขาอยู่ พวกเขาได้จ่ายค่าแท็กซีให้เป็นที่เรียบร้อย นิโคลาส กล่าวคำขอบคุณ และกล่าวอำลา เจ้าของบ้านผู้ชายได้หยิบเงิน 50 เหรียญมัดมัดเรียใส่มือของนิโคลาส (ประมาณ 1,000 บาท) ซึ่งตอนนั้นนิโคลาสอยู่ในสภาพถึงแตก (แทบไม่มีเงินติดตัว) จึงรับเอาเงินนั้นใส่กระเป๋าทางงวงไว้

มาเรีย ผู้เป็นพี่สาวของนิโคลาส ร้องไห้เมื่อน้องชายเล่าเรื่องจบลง เสร็จแล้วเธอกล่าวกับน้องชายว่า “พระเจ้าทรงดูแลน้องเมื่อคืนที่ผ่านมา” เสร็จแล้วมาเรีย เข้าไปในห้องที่ใช้ในการอธิษฐาน หยิบพระคัมภีร์เล่มหนึ่ง และหนังสือของชาวแอดเวนตีสอีกเล่มหนึ่ง และกล่าวว่า “นำพระคัมภีร์ และหนังสือเล่มนี้ไปให้สามภรรยาผู้มีใจเอื้อเฟื้อเพื่อนั้น บอกพวกเขาว่า พี่สาวของผมฝากหนังสือสองเล่มนี้ให้เป็นของขวัญปีใหม่สำหรับพวกเขาทั้งสอง”

สองสามวันถัดมา นิโคลาสได้นำพระคัมภีร์ และหนังสือแอดเวนตีสมาคืนให้มาเรียพี่สาว พลังกล่าวว่า “เป็นเรื่องที่แปลกมาก ผมไม่เข้าใจเลย เมื่อผมกลับไปยังอพาร์ทเมนต์ที่ผมได้รับเชิญไปร่วมฉลองส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ และผมได้พบว่าตึกอพาร์ทเมนต์หลังนั้นยังสร้างไม่เสร็จ ยังไม่มีใครย้ายเข้าไปอาศัยอยู่แม้แต่รายเดียว”

เมื่อฟังนิโคลาส น้องชายเล่าจบ ในนาทีนั้น มาเรียเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงส่งทูตสวรรค์สององค์มาดูแลน้องชายที่น่ารักของเธอในช่วงส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ เท่ากับพระเจ้าได้ทรงตอบคำอธิษฐานทูลขอของเธอที่ได้อธิษฐานเพื่อนิโคลาส น้องชาย...

ภายหลังการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 2012 นิโคลาสได้เริ่มไปนมัสการที่โบสถ์กับพี่สาวในวันสะบาโต พระเจ้าทรงได้ยินคำอธิษฐานของเรา เมื่อเราอธิษฐานเพื่อ เหมือนกับที่มาเรียได้อธิษฐานเพื่อนิโคลาส น้องชาย พระองค์สามารถตอบคำอธิษฐานของเราในลักษณะน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอดเวนตีสในภาคใต้ของประเทศบัลแกเรีย ย้ายจากอาคารที่เช่าคนอื่น ไปยังอาคารถาวรของคริสตจักร

ปีนหลายกระบอก และหนังสือหลายเล่ม

มาเรีย แบ็ชวาร์ว และเพื่อนคนหนึ่งตัดสินใจไปเยี่ยมคนจากบ้านหลังหนึ่งต่อไปยังบ้านหลังถัดไป เพื่อขายหนังสือของแอดเวนตีสในอพาร์ทเมนต์ที่สูงเก๋ๆในเมืองโซเฟีย

สตรีทั้งสองเริ่มตั้งแต่ชั้นแรกของตึก และค่อยขยับขึ้นสูงไปที่ละชั้น โดยหยุดที่ประตูของทุกห้อง บางห้องไม่เปิดประตูเลย ขณะที่บางห้องเปิดประตูพอทราบว่าเป็นคนขายหนังสือศาสนา จะปิดประตูตั้งบังใส่หน้าเป็นการปฏิเสธอย่างหงุดหงิด

ในชั้นสูงขึ้นไปของอพาร์ทเมนต์ มาเรียและเพื่อนยืนอยู่หน้าประตูห้องหนึ่ง เมื่อมาเรียเคาะประตูห้องประตูห้องนั้นเปิดออก และอีกห้าประตูของห้องถัดไปเปิดออกเกือบพร้อมกัน แต่ละประตูมีชายใส่เสื้อเชิ้ตสีดำ และผูกเนคไทสีดำยืนอยู่ แต่ละคนมีปืนพกเหน็บอยู่ที่เอวของพวกเขา

ชายคนหนึ่งคว่ำปืนที่เอวออกมา แล้วชี้ปลายกระบอกปืนมายังสตรีทั้งสอง พูดสั่งว่า “กลับไปเสียเดี๋ยวนี้เลย”

ในความตกใจกลัว มาเรียและเพื่อนรีบหันกลับเดินไปขึ้นลิฟท์ แต่แทนที่ มาเรียที่จะกดปุ่มลง มาเรียกลับกดปุ่มขึ้นชั้นบนไปอีกชั้น เมื่อประตูลิฟท์เปิดออก มาเรียมองเห็นประตูห้องที่อยู่ใกล้สุด แม้จะยังรู้สึกหวาดกลัว มาเรียเดินตรงไปยังประตูห้องนั้น มาเรียชวนเพื่อนที่ไปด้วยร่วมกันอธิษฐาน อธิษฐานเสร็จ มาเรียกดกริ่งประตู

สตรีหน้าตาดีคนหนึ่ง เปิดประตู เอ่ยถามมาเรีย และเพื่อนว่า “พวกคุณกำลังมองหาใคร” มาเรียรีบตอบว่า “เรามีหนังสือที่น่าสนใจมากมาแสดงให้คุณดู”

สตรีคนนั้นเหลือบมองหนังสือชุดของนางเอลเลน จี.ไวท์ ซึ่งมีชื่อของชุดว่า “ความขัดแย้งตลอดหลายยุค” และสตรีเจ้าของห้องถามถึงราคาของหนังสือ เมื่อได้ทราบราคาแล้ว เธอบอกว่า “ฉันจะซื้อหนังสือชุดนี้ทั้งห้าเล่มของคุณ”

มาเรียรู้สึกตื่นเต้นที่ขายหนังสือได้เป็นชุด หลังจากนั้นมาเรียได้ทราบว่า ชั้นที่แปดที่เธอเจอผู้ชายหลายคนพกปืน และคนหนึ่งถือปืนสั่งให้เธอ และเพื่อนกลับไป เป็นชั้นที่หัวหน้ามาเฟียได้มาซื้อไว้ทั้งหกห้อง แต่หลังจากนั้นไม่นาน...หัวหน้ามาเฟียได้ถูกฆ่าตายในการต่อสู้กับมาเฟียอีกกลุ่มหนึ่ง แต่มาเรีย และเพื่อนไม่ได้กลับไปเยี่ยมอพาร์ทเมนต์หลังนั้นอีกเลย

มาเรียกล่าวเป็นพยานว่า “ฉันรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้า ที่เราสามารถแบ่งปันหนังสือชุดของ นางเอลเลน จี.ไวท์ กับสตรีคนนั้นได้ หลังจากที่ได้เจอกับพวกนักเลงมาเฟียมาหลายครั้ง”

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 11 มกราคม 2020

โบสถ์แห่งการอัศจรรย์

เล่าโดย สโตยัน เพทโคว์ วัย 48 ปี...ประเทศบัลแกเรีย

อาจารย์ สโตยัน เพทโคว์ อธิษฐานติดต่อกันตลอด 2 ปี เพื่อให้มีอาคารโบสถ์หลังใหม่ในเมืองโซเฟีย ประเทศบัลแกเรีย

อาจารย์ สโตยัน ไม่ทราบเลย จนกระทั่งไม่กี่เดือนที่ผ่านมา ว่าสำนักงานใหญ่ของคริสตจักรได้ลงมติมอบ ส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสาม ในไตรมาสแรกของปี 2020 สำหรับสร้างอาคารโบสถ์หลังใหม่ที่ อาจารย์ สโตยัน อธิษฐานขอมาเป็นเวลาสองปี

อาจารย์ สโตยัน ไม่ทราบในข่าวดีนี้ จนกระทั่งเมื่อพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน กล่าวคือได้ตั้งใจให้คณะกรรมการวันสะบาโตได้ลงมติให้โครงการสร้างโบสถ์ของอาจารย์ สโตยัน ได้รับการเห็นชอบ

นี่คือสิ่งที่ได้เกิดขึ้น อาจารย์ สโตยัน ได้กลายเป็นศิษยาภิบาลของโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอดเวนติสโซเฟียได้ ในปี ค.ศ. 2015 ตอนที่สมาชิกโบสถ์เช่าอาคารโบสถ์เก่าของคริสตจักร “อีแวนลิคัล” เป็นที่นมัสการพระเจ้า

อาคารโบสถ์มีขนาดเล็ก สมาชิกนั่งอย่างแออัด ไม่มีห้อง หรือสถานที่สำหรับจัดกิจกรรมสำหรับชุมชน เช่นการสัมมนาสุขภาพ หรือชั้นปฐมนิเทศสุขภาพ และอื่นๆ ไม่มีห้องโรงเรียนสำหรับเด็ก จึงไม่มีรายการใดๆ นอกจากการนมัสการในวันสะบาโตเท่านั้น ไม่มีการประชุมอธิษฐาน เพราะเขาเฉพาะวันเสาร์

ที่จริงอาจารย์ สโตยัน ขอเช่าห้องสำหรับกิจกรรมเพิ่มจากคริสตจักรอีแวนลิคัล สำหรับทำกิจกรรมระหว่าง สัปดาห์ แต่ไม่ได้รับการอนุญาต

ดังนั้นอาจารย์ สโตยัน และสมาชิกโบสถ์จึงตัดสินใจมองหาอาคารโบสถ์หลังใหม่ และร่วมกันอธิษฐานทูล ขอร้องพระเจ้า ในขณะที่เดียวกันอาจารย์ สโตยัน ใช้เวลาสำรวจพื้นที่ ที่เหมาะสมตามถนนสายต่างๆ ของตัวเมือง และสมาชิกก็อธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้า

หลายเดือนผ่านไป จนในเดือนมีนาคม 2017 อาจารย์ สโตยันหยุดมองหาอาคารสำหรับปรับปรุงเป็น โบสถ์ อาจารย์ ได้นำโครงการ การประกาศผ่านการจัดคอนเสิร์ตของโบสถ์ โดยเฉพาะในเทศกาล “อีสเตอร์” ซึ่ง จะมาถึงในอีกสามเดือนข้างหน้า จึงจะเรียกว่า “อีสเตอร์คอนเสิร์ต”

ที่จริงโบสถ์ไม่มีคณะนักร้องประสานเสียงของโบสถ์ และไม่เคยจัดคอนเสิร์ตมาก่อน อาจารย์ สโตยัน ได้นำ เรื่องนี้สู่คณะกรรมการโบสถ์ และได้ร่วมกันตัดสินใจให้มีคณะนักร้องประสานเสียงของโบสถ์ขึ้น กลุ่มคนหนุ่มสาว เต็มใจรวมตัวกัน และหาผู้เล่นเปียโน และผู้อำนวยเพลง เพื่อนำในการฝึกซ้อม ในที่สุดอาจารย์ สโตยัน ได้ ตัดสินใจเช่าห้องขนาดบรรจุ 50 ที่นั่งสำหรับคอนเสิร์ต

แต่ไม่กี่วันก่อนจะถึงวันแสดงคอนเสิร์ต เจ้าของห้องเข้ามาบอกว่า ขอยกเลิกการเช่า เพราะได้ให้คนอื่น เช่าไปแล้ว อาจารย์ สโตยัน จึงเดินเท้าไปตามถนนสายต่างๆ เพื่อหาห้องเช่าแสดงคอนเสิร์ต เขาได้พบป้ายเขียน “มีห้องว่างให้เช่า” อาจารย์ จึงไปติดต่อกับเจ้าของห้อง และบอกว่าเขาเป็นตัวแทนมาจากโบสถ์พวกเขาไม่มีเงิน มาก อาจารย์ สโตยัน รู้สึกประหลาดใจ ที่เจ้าของห้องยินดีให้เช่าห้องว่าง สำหรับแสดงคอนเสิร์ตในครั้งนี้

ขอบคุณพระเจ้าที่คอนเสิร์ตประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ในตอนทำสะอาด จัดสถานที่เจ้าของห้อง เดินมาดู และพูดว่า

“พวกคุณเป็นกลุ่มคนที่น่าสนใจ ผมคิดว่าจะได้ยินเสียงอังกีทีก และการตะโกนเสียงดัง แต่พวกคุณมีกิริยา มารยาทดีมาก”

เมื่อเจ้าของห้องเช่าทราบข่าวทางโบสถ์อยากเช่าต่อเป็นที่สำหรับนมัสการ เขายินดีทุบกำแพงกันห้องออก ทำพื้นที่สามห้องให้เป็นห้องเดียว ทำให้มีพื้นที่มากพอเพียง ไม่เพียงเท่านั้นยังยินดีให้เช่าห้องบนชั้นสองด้วยสรุปแล้วสถานที่แห่งใหม่จุสมาชิกได้มากขึ้น มีห้องบนชั้นสองสำหรับเป็นห้องสอนเด็ก และสามารถจัดสัมมนาสำหรับชุมชนได้ด้วย สิ่งที่ดีมากๆ คือเมื่อรวมค่าเช่าห้องสามห้อง และห้องชั้นสองสำหรับจัดกิจกรรมด้วย ค่าเช่ายังถูกกว่าการเช่าโบสถ์นมัสการในตัวเมืองเพียงแห่งเดียว

เจ้าของห้องเช่าบอกกับอาจารย์สโตยันว่า “พวกคุณนำโชคมาให้ผม ตอนนี้ห้องที่เมื่อก่อนว่างไม่มีคนเช่าเดี่ยวนี้มีคนเช่าเต็มทุกห้อง” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงแสดงความยินดี

สมาชิกโบสถ์ได้เริ่มจัดสัมมนาสุขภาพ และจัดให้มีชั้นสอนปรุงอาหารสุขภาพ ในวันสะบาโตมีชั้นสำหรับเด็กๆ ด้วยถึงสามระดับ หลังจากย้ายมาอยู่ทำเลใหม่ในปีแรก มีผู้รับบัพติศมาเพิ่ม 5 คน

สองปีผ่านไป ในปีที่สองมีคนรับบัพติศมาเพิ่ม 10 คน อาจารย์สโตยันเป็นพยานว่า “สองปีก่อนหน้าในวันสะบาโตผมไปเทศนาที่โบสถ์ เมื่อโบสถ์เลิกผมและสมาชิกต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน แต่ตอนนี้เรามีชั้นการเป็นพยาน พวกเขาชวนซ้อมเพลง และออกไปสาขาโรงเรียนสะบาโต ในปีที่สามสมาชิกพุ่งขึ้นเป็น 120 คนห้องเช่าสามห้องที่รวมกันเป็นที่นมัสการเริ่มรู้สึกที่กำลังจะเต็ม และขอบคุณพระเจ้าที่อาจารย์สโตยัน ฟิงได้รับข่าวดีว่า ทางโบสถ์จะได้รับเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสามจากทั่วโลกสำหรับสร้างโบสถ์ใหม่ในไตรมาสแรกของปี 2020 ที่จะถึงนี้

อาจารย์สโตยัน บอกกับสมาชิกโบสถ์ว่า นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่เราจะได้รับงบประมาณสำหรับโบสถ์ใหม่บนที่ดินของเราเอง ซึ่งเราไม่ต้องเป็นกังวลเกี่ยวกับการมองหางบประมาณสำหรับโบสถ์หลังใหม่ แต่ให้เราทั้งหลายมุ่งในการเผยแผ่พระกิตติคุณแต่เพียงอย่างเดียว

อาจารย์สโตยัน ได้กล่าวเป็นพยานว่า “พระเจ้าได้ทรงประทานให้เราได้พบที่เช่าใหม่ และเราได้จัดให้มี “อีสเตอร์คอนเสิร์ต” ขึ้น และในขณะที่นั้นเอง ผมได้ทราบข่าวองค์พระผู้เป็นเจ้าได้จัดหาให้เรา และขณะนี้เรากำลังจะมีที่ดิน และอาคารโบสถ์ของเราเองในอนาคตอันใกล้ เป็นสิ่งสำคัญที่เราจะเคลื่อนที่ไปข้างหน้าในการเผยแผ่พระกิตติคุณ”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก สำหรับเงินถวาย ที่พี่น้องจะถวายอย่างเอื้ออาทรในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสที่หนึ่ง ของปี 2020 นี้ เพื่อนำไปเป็นกองทุนสร้างอาคารโบสถ์หลังใหม่ “โบสถ์เซเวนธ์-เดย์แอดเวนตีส์ไซเพียตะวันตก” ในเมืองหลวงของประเทศบัลแกเรีย ขอพระบิดาทรงอวยพระพรให้ทุกท่านในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- ในปี 1899 หนังสือ “เคล็ดลับแห่งความสุข” ของเอลเลน จี. ไวท์ ได้ถูกแปลและพิมพ์ในภาษา “บัลแกเรีย” นับเป็นหนังสือเล่มแรกของ เอสดีเอ สำหรับสมาชิกในตอนนั้น และพิมพ์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในโอกาสต่อมา
- ประเทศบัลแกเรีย มีประชากรทั้งประเทศ 7, 076, 000 คน คิดเป็นอัตราส่วน แอดเวนตีส์ 1 คนต่อประชากรทั่วไป 999 คน
- วัด หรืออารามของพระ ชื่อ “อารามริลา” เป็นที่เก็บไม้กางเขนไม้ขนาดใหญ่ มีขนาด 140 ไมโครสคอปิก (microscopic) และฉาก (scenes from the Bible) ที่มีรูปร่างใหญ่ที่สุด แต่มีขนาดเล็กกว่าเมล็ดข้าว

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 18 มกราคม 2020

ผู้แปลกหน้าหทัยห์ตาเป็นมิตร

เล่าโดย จิวโค กรัสฮิว วัย 69 ปี...ประเทศบัลแกเรีย

อาจารย์จิวโค กรัสฮิว อาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย ในวัยเกษียณ อายุ 67 ปี ต้องการอยากรับใช้พระเจ้าจึงสมัครเป็น “บรรณกร” ในหลายวันที่ผ่านมาของสัปดาห์นั้น อาจารย์จิวโค ได้จำหน่ายหนังสือ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” ให้กับห้องสมุดของมหาวิทยาลัยหลายแห่งทั่ว “กรุงโซเฟีย” เมืองหลวงแห่งประเทศบัลแกเรีย รวมแล้วประมาณ 100 เล่ม และในเช้าวันนี้ เขายังเหลือหนังสือ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” ของเอลเลน จี. ไวท์ อยู่อีกเพียง 3 เล่มเท่านั้นในกระเป๋า

ในเช้าวันนั้นอาจารย์จิวโคคุกเข่าทำการอธิษฐาน ขอพระเจ้าทรงนำเขาออกไปพบกับลูกค้าในวันนั้น พออธิษฐานเสร็จ อาจารย์จิวโค นึกขึ้นได้ว่า เขาควรไปพบผู้อำนวยการโรงเรียนนายตำรวจแห่งชาติบัลแกเรีย เขาขับรถยนต์ไปถึงประตูด้านหน้าโรงเรียนนายร้อยฯ เขาจอดรถยนต์แล้วเข้าไปติดต่อนายสิบตำรวจผู้ทำหน้าที่ฝ้าประตูเข้าออก ขณะที่เขาพียงยื่นนามบัตรและแจ้งความประสงค์จะขอพบผู้อำนวยการโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ในเวลาเดียวกันมีรถเก๋งขนาดใหญ่สีดำที่เรียกว่า “ลีมูซีน” วิ่งผ่านหน้าประตูออกไป ตำรวจที่ทำหน้าที่รักษาประตูบอกกับอาจารย์จิวโคว่า “เสียใจด้วยครับ นายพลตำรวจโท.....ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนนายร้อยตำรวจที่คุณต้องการไปพบพียงนั่งรถเก๋งคันสีดำผ่านไปเมื่อกี้เอง....”

อาจารย์จิวโคตัดสินใจในทันที บอกกับยามหน้าประตู “ถ้าฉันขอเข้าไปพบเลขานุการผู้อำนวยการโรงเรียนนายตำรวจแทนก็แล้วกัน” ยามแนะนำอาจารย์จิวโค ขับรถไปจอดที่ข้างตึกผู้อำนวยการและเข้าติดต่อเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ และแจ้งความประสงค์ และเจ้าหน้าที่จะชี้ทางให้คุณไปพบเลขานุการผู้อำนวยการเองเมื่ออาจารย์จิวโค ไปพบเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์

อาจารย์จิวโคบอกกับเจ้าหน้าที่ว่า “ผมต้องการไปปรึกษาเรื่องการบริจาคเงินกับเลขานุการผู้อำนวยการโรงเรียนฯ” ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้เขียนลงในบัตรแบบฟอร์ม และยื่นบัตรนั้นให้กับอาจารย์จิวโค และบอกว่า “เดินออกไปจากตึกหลังนี้ มองไปด้านขวามือเฉียงไปด้านข้าง จะเห็นมีตึกขนาดใหญ่ตั้งอยู่ไม่ไกล เป็นตึกสามชั้น นั่นเป็นตึกโรงเรียนนายร้อยตำรวจ พอเดินไปถึงตึกหลังนั้น ถามเจ้าหน้าที่ ที่ชั้นล่างว่าจะไปยังห้องของเลขานุการผู้อำนวยการโรงเรียนได้อย่างไร...ก็จะมีเจ้าหน้าที่นำทางไป

พออาจารย์จิวโคเดินไปถึงตึกโรงเรียนนายร้อยตำรวจ เขามองไปรอบๆ นึกสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ที่ตึกด้านหน้าได้โทรบอกเจ้าหน้าที่ ที่ตึกโรงเรียนนายร้อยฯ ว่า มีแขกคนหนึ่งกำลังเดินทางมาเยี่ยมเลขานุการผู้อำนวยการแล้วหรือยัง เขาเอ่ยถามนายตำรวจคนหนึ่งที่เดินลงบันไดมาว่าห้องทำงานของเลขานุการผู้อำนวยการโรงเรียน อยู่ที่ไหนครับ” นายตำรวจคนนั้นตอบด้วยเสียงหัวเราะ พลางชี้นิ้วไปยังบันได “อยู่บนชั้นสอง” อาจารย์จิวโครู้สึกไม่สบายใจในน้ำเสียงกระด้างของนายตำรวจที่ให้คำ ตอบ

อาจารย์จิวโคจึงตัดสินใจอธิษฐานสั้นๆ ในใจว่า พระบิดาเจ้าโปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย”

ทันใดนั้น ชายคนหนึ่งอายุประมาณ 30 ต้นๆ เดินบันไดภายในอาคารลงมา เขาเปิดยิ้มกว้างให้กับอาจารย์ จิวโค พลางเอ่ยทักทายว่า “สวัสดีครับ” จากนั้นเขาถามวัตถุประสงค์ของอาจารย์จิวโค เมื่อทราบวัตถุประสงค์เขาพูดว่า “ห้องของเลขานุการผู้อำนวยการโรงเรียนนายร้อยฯ อยู่บนชั้นสองครับ...เชิญตามผมมา ผมจะนำไปยังห้องของท่านเอง”...จากนั้นชายหนุ่มคนนั้นเดินนำอาจารย์จิวโคเดินบันไดภายในตัวตึกขึ้นไปยังชั้น

สอง พอถึงชั้นสองเขาพาเดินเลียวซ้าย แล้วชี้ไปที่ป้าย “เลขาผู้อำนวยการโรงเรียนนายร้อยตำรวจ” เขาค้อมศีรษะให้แล้วเดินจากไป

ขณะเดินตามหลังนายตำรวจขึ้นบันไดไป อาจารย์จิวโครู้สึกประทับใจกับการต้อนรับของนายตำรวจคนนั้นมาก เขามองดูสภาพเรียบร้อย พุดจาหน้าเสียงนำฟัง ทำทางสง่างาม นายตำรวจคนนั้นสวมเครื่องแบบเหมือนนายตำรวจทุกอย่าง แต่ที่น่าสังเกตคืออินทรรูปบน่าทั้งสองข้างไม่ประดับเครื่องหมายใดๆ

นายตำรวจใจดี นำเดินมาถึงป้ายชื่อ “เลขาธิการผู้อำนวยการโรงเรียนนายร้อยฯ” ทำการเคาะประตู เมื่อ นายตำรวจ คนที่อยู่ด้านในประตูเปิดประตูออกมา....นายตำรวจใจดีค้อมศีรษะให้ แล้วเดินจากไป โดยที่อาจารย์จิว-โคไม่ทันได้เอ่ยปากขอบคุณนายตำรวจใจดี เพราะนายตำรวจที่เปิดประตูห้องออกมาเอ่ยถามว่า “คุณคือศาสตราจารย์จิวโค ผู้มีความประสงค์จะพบกับนายพันตำรวจตรีหญิง..เลขาของผู้อำนวยการโรงเรียนนายร้อยฯใช่ไหม” อาจารย์จิวโค ตอบว่า “ครับ” พลงยื่นบัตรเยี่ยมที่ได้รับมาจากเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ให้ เจ้าหน้าที่ต้อนรับอ่านดู แล้วฝ่ายมือเชิญให้อาจารย์จิวโคที่นั่งที่โซฟาปรับแขก...พุดว่า “รอสักครู่ครับผมจะไปเรียนท่านเลขาให้ แล้วเปิดประตูเดินเข้าไปด้านใน”

ตอนนี้อาจารย์จิวโคเพิ่งรู้สึกได้ว่า นายตำรวจใจดีที่อาสาทางอาจารย์ให้มาพบกับเลขาอยู่ที่ไหน เขาอยากจะทำขอขอบคุณในความมีน้ำใจ....เมื่อเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ออกมาบอกว่า อีก 7 นาที เลขาของผู้บริหารโรงเรียนให้เข้าไปพบได้...อาจารย์จิวโคถามเจ้าหน้าที่หน้าห้องเลขาว่า คุณได้เห็นนายตำรวจที่เป็นคนนำผมให้มาพบคุณไหม เจ้าหน้าที่ตอบว่า ผมไม่เห็นใครเลย คุณแน่ใจหรือว่ามีนายตำรวจที่ไม่ติดยศคนหนึ่งเป็นคนนำคุณมาพบผม ..ผมเห็นคุณเปิดประตูเข้ามาคนเดียว หลังจากที่เคาะประตู และเมื่อผมพุดออกไปซัดถ้อยซัดคำ.....เชิญครับ คุณก็เดินเข้าห้องมาเพียงคนเดียว

เมื่อไปพบเลขาของผู้บริหารโรงเรียน อาจารย์จิวโค ได้วางหนังสือ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” สามเล่มบนโต๊ะทำงานของเลขาของผู้บริหารโรงเรียนฯ และกล่าวว่า “เหล่านี้เป็นของขวัญจากสำนักพิมพ์แอ็ดเวนตีซของเรา ผมขอมอบหนังสือหนึ่งเล่มให้กับเลขาของผู้บริหารฯ เล่มที่สองขอมอบให้กับผู้อำนวยการโรงเรียนฯ และเล่มที่สามมอบให้ห้องสมุดของโรงเรียนนายร้อยแห่งนี้นะครับ”

ซึ่งเลขาของผู้บริหารของโรงเรียนนายร้อยตำรวจกล่าวขอบคุณ หลังจากนั้นอาจารย์จิวโคพุดคุยอีกเล็กน้อย แล้วกล่าวอำลา... และเดินลงมาตามบันไดอันเดิม แล้วเดินทางไปยังลานจอดรถเพื่อเดินทางกลับสำนักพิมพ์ ก่อนออกรถอาจารย์จิวโคอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้า ที่ทรงช่วยให้ดำเนินภารกิจได้อย่างเรียบร้อย ซึ่งดูเหมือนจะยุ่งยากกว่าที่เขาเคยไปติดต่อที่อื่นๆ...ในเวลานั้นดวงจิตของอาจารย์จิวโคหวนคิดถึงนายตำรวจผู้ไม่ติดยศที่อินทรรูป ซึ่งผิดปกติ เป็นผู้นำเขาขึ้นบันไดไปพบกับเลขาของผู้บริหารโรงเรียนนายร้อย นายร้อยคนนั้นมาปรากฏตัวในเวลาที่เขากำลังมีปัญหา และช่วยแก้ปัญหาให้ หนังสือทั้งสามเล่มไม่อาจส่งถึงมือเลขาผู้อำนวยการโรงเรียนนายร้อยฯได้โดยง่าย ถ้าปราศจากการช่วยเหลือของนายร้อยตำรวจคนนั้น

ถึงตอนนี้อาจารย์จิวโคไม่สงสัยเลยว่า นายตำรวจที่ไม่มีแสดงยศด้วยอินทรรูปที่ป่า ไม่ใช่มนุษย์แต่เป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า ที่พระเจ้าทรงส่งมานำทางให้ท่าน อาจารย์จิวโคจำข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งได้ว่า “ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นเพียงวิญญาณที่รับใช้พระเจ้า ที่ทรงส่งไปปรนนิบัติบรรดาผู้ที่จะได้รับพรอดไม่ใช่หรือ (ฮีบรู 1:14)

การที่ได้พบกับทูตสวรรค์ด้วยตัวเอง ที่มองดูอาจารย์จิวโค ด้วยสายตาอันอบอุ่น ได้เปลี่ยนชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของอาจารย์จิวโค และอาจารย์จิวโคมักจะคิดถึงประสบการณ์ของวันนั้นอยู่บ่อยๆ

พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงมีพระประสงค์จะช่วยผู้คนให้ได้รับความรอด อาจารย์จิวโคเอ่ยเสมอว่า “พระเยซู พระสหายของผม ทรงเป็นเพื่อนที่แสนอัศจรรย์ยิ่งนัก”

ปัจจุบัน อาจารย์จิวิโค ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการโบสถ์กลาง แอ็ดเวนตีสมิในเมืองหลวงของประเทศบัลแกเรีย ให้เป็นผู้ปกครองของโบสถ์ และส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสแรกของปีนี้ จะถูกนำสร้างโบสถ์ในเมืองหลวงของบัลแกเรียอีกแห่งหนึ่งขอบคุณ พี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่มีแผนจะถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้เป็นพิเศษ

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- ประเทศ “บัลแกเรีย” เป็นประเทศเก่าแก่ที่สุดในทวีปยุโรป ประเทศนี้ได้เปลี่ยนชื่อประเทศใหม่ในปี ค.ศ. 681
- นาฬิกาดิจิตอล เรือนแรกถูกประดิษฐ์ขึ้นในประเทศบัลแกเรีย ใช้ชื่อยี่ห้อว่า “ปีเตอร์ เพทรอฟ”
- ชาวบัลแกเรียส่นศีรษะเพื่อเป็นเครื่องหมายว่า “ตกลง หรือ โอเค” และ “ผงกศีรษะ” สำหรับการ “ปฏิเสธ” หรือ “ไม่”

เล่าโดย โรเซน นาควี วัย 48 ปี...ประเทศบัลแกเรีย

โรเซน ได้ฟังเรื่องเทศนาของอาจารย์ในโบสถ์ และรู้สึกประทับใจมาก ตอนโรเซน อายุ 10 ปี วันนั้น อาจารย์เล่าเรื่องของบุรุษไปรษณีย์คนหนึ่ง ได้อ่านจำหน่ายในไปรษณียบัตรแผ่นหนึ่งว่า “ส่งคุณลุงชั้นตากาลอส” และ ของขวัญที่ผมขอในเทศกาลคริสตมาสปีนี้เป็นคือ “รถไฟ พร้อมกับรางรถไฟ-เครื่องเล่นของเด็ก” เมื่อนายไปรษณีย์คนนั้นอ่านดูแล้ว นึกสงสารเด็กชายมาก เขาเองแม้จะแต่งงานแล้วแต่ยังไม่บุตร จึงไปซื้อรถไฟซึ่งเป็นของเล่นเด็ก ทำการห่อด้วยกระดาษของขวัญ พร้อมกับผูกริบบิ้นสีสด เขียนที่อยู่ของโรเซน และเขียนชื่อผู้ส่งว่า “ชั้นตากาลอส”

โรเซน ชอบฟังการเล่าเรื่องต่างๆ ในขณะที่ศาสนาจารย์กำลังเทศนามาก เขาจึงเดินทางมาที่โบสถ์อีกในวันสะบาโตต่อมา ไม่นานโรเซนผูกมิตรเป็นเพื่อนกับเด็กหลายคนในโบสถ์ และในปีต่อมาพวกเขาได้จัดกลุ่ม “ร่วมสัมพันธ์ในนามพระเยซูขึ้น”

หลังจากที่โรเซนเรียนจบชั้นมัธยมปลาย อายุโรเซนถึงเวลาไปคัดเลือกทหารพอดี ในตอนนั้นประเทศบัลแกเรียปกครองภายใต้รัฐบาลคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีข้อกำหนดว่า ผู้ชายอายุ 18 ปี ร่างกายปกติจะต้องไปเข้าเป็นทหารสองปีเต็มทุกคน หรือไม่คนหนึ่งต้องสมัครเข้าเป็นคนงานในโรงงานสร้างรถบรรทุกของทหาร หรือ โรงงานประเภทอื่นๆ มีกำหนดห้าปี มีรายได้เท่ากับแรงงานขั้นต่ำ และทำงานต่อเนื่องอย่างไรก็ดี การทำงานในโรงงานของรัฐ ทำงานวันจันทร์-วันศุกร์ วันเสาร์และอาทิตย์หยุด ส่วนการเป็นทหารสองปี ทหารจะต้องอยู่ในค่ายทุกวัน ตลอดสามเดือน จากนั้นจะลาหยุดในวันเสาร์-อาทิตย์ได้ทุกสามเดือนต่อหนึ่งครั้ง...เพื่อหลีกเลี่ยงการต้องฝึกทหารหรือทำกิจในวันสะบาโต โรเซนจึงตัดสินใจสมัครเข้าทำงานในโรงงานของรัฐ

ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นมีชายหนุ่มแอ็ดเวนตีส์จำนวน 10 คนทำงานในโรงงานสร้างรถบรรทุก ซึ่งตั้งอยู่นอกเมืองโซเฟีย เมืองหลวงประเทศบัลแกเรีย และโรเซน ตัดสินใจสมัครเข้าทำงานในโรงงานแห่งนั้น เมื่อเขาเดินทางไปเยี่ยมโรงงานสร้างรถบรรทุก เข้าได้พบเพื่อนคนหนึ่งทำงานในแผนกติดตั้งเครื่องยนต์ให้กับรถบรรทุก

โรเซนเข้าไปในห้องธุรการของโรงงานเพื่อยื่นใบสมัครเข้าทำงาน ผู้จัดการโรงงานมองดูโรเซน และพบว่าโรเซนเคยทำงานเป็นช่างซ่อมเครื่องยนต์มาก่อน

“ทำไมคุณจึงสมัครทำงานในแผนกติดตั้งเครื่องยนต์ ...คุณควรสมัครเป็นช่างซ่อมรถบรรทุกของโรงงานน่าจะเหมาะสมกว่า”

โรเซนถามผู้จัดการโรงงานทันทีว่า แผนกซ่อมเครื่องยนต์ทำงานในวันไหนบ้าง คำตอบคือทำงานวันจันทร์ถึงวันศุกร์ หยุดวันเสาร์ และอาทิตย์

โรเซนตอบตกลง เขาอยากทำงานในแผนกซ่อมเครื่องยนต์ ผู้จัดการจึงส่งเขาไปพบผู้จัดการแผนกทรัพยากรบุคคล ผู้จัดการบอกว่าเราจะกำหนดให้คุณทำงานในโรงซ่อมเครื่องยนต์รุ่นเล็ก คือเครื่องยนต์ของรถเก๋ง และรถปิคอัพทั่วไป”

เมื่อโรเซนไปทำงานในแผนกซ่อมเครื่องยนต์ โรเซนได้พบว่า มีชายหนุ่มแอ็ดเวนตีส์ทำงานในแผนกนั้น 6 คนด้วยกัน ในช่วงทานอาหารกลางวันในโรงอาหาร หนุ่มแอ็ดเวนตีส์คนหนึ่งถามโรเซนว่า คุณคงจะรู้จักผู้ใหญ่ในโรงงานคนใดคนหนึ่งเป็นแน่ คุณรู้จักกับใครนะ...เขาจึงจัดให้คุณได้งานที่ดีอย่างนี้ในอู่ซ่อมรถของโรงงาน”

ต่อมาไม่นานโรเซนได้ทราบว่า คนงานในแผนกอื่นๆ ของโรงงาน บ้างต้องทำงานหนัก และบ้างก็ทำงานที่ทั้งหนักทั้งสกปรก แต่การทำงานในอู่ซ่อมรถค่อนข้างเบา และเพื่อนทุกคนของโรเซนที่ทำงานในอู่ซ่อมรถของบริษัท ต่างมีคนในครอบครัวรู้จักคนใหญ่คนโตในโรงงานนี้ พวกเขาจึงได้งานในแผนกนี้

โรเซนตระหนักว่าโดยการที่เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ด้วยการถือรักษาวันสะบาโต พระเจ้าทรงประทานงานที่เขาปรารถนาให้ทำ

โรเซนตอบว่า พระสหายที่ช่วยให้ผมได้งานนี้คือพระบิดาซึ่งอยู่บนสวรรค์นั่นเอง

นับตั้งแต่วันนั้น ทุกคนที่หน่วยเครื่องยนต์ขนาดเล็ก และในหน่วยเครื่องยนต์ขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ชิดกัน ต่างทราบว่า ช่างเครื่องยนต์มาทำงานล่าสุดคือโรเซน หนุ่มเซเวนต์เดย์แอ็ดเวนติส หลายคนเมื่อมีปัญหาเรื่องเครื่องยนต์ หรือแม้แต่เรื่องอื่นๆ ต่างมาขอความช่วยเหลือจากเขา เพราะโรเซน เป็นชาวแอ็ดเวนติสที่มีน้ำใจเอื้อเฟื้อ และมีฝีมือดีในซ่อมแซมเครื่องยนต์

อย่างที่รายงานในตอนแรกมีชายหนุ่มแอ็ดเวนติสหลายคนทำงานในโรงงานสร้างรถยนต์แห่งนั้น แต่มีเพียงโรเซนคนเดียวที่ได้ทำงานในอู่ซ่อมรถของโรงงานแห่งนั้น

ตอนนี้โรเซนอายุ 48 ปี เขาไม่ทราบว่า มีผู้คนจำนวนกี่คนที่รับเอาความเชื่อของแอ็ดเวนติสจากคำพยานและอิทธิของเขา แต่โรเซนเชื่อว่า พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับเขา เขากล่าวเป็นพยานว่า พระเจ้าทรงให้ผมรู้สึกประทับใจในเรื่องรถไฟเครื่องเล่นของเด็ก โรเซนกล่าวสรุปว่า ดังนั้นพระเจ้าทรงใช้ผมทำงานในอู่ซ่อมรถของโรงงาน เพื่อให้ผมหาวิธี ที่จะสัมผัสกับจิตใจของทุกๆ คนต่อไป

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม ในไตรมาสนี้ส่วนหนึ่งจะถูกส่งไปสร้างโบสถ์ “เซเวนต์เดย์แอ็ดเวนติส-โซเฟียตะวันตก ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ใกล้บ้านของโรเซน ...จึงขอขอบคุณล่วงหน้าที่พี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านถวายเป็นจำนวนพิเศษเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศบัลแกเรีย ขอพระเจ้าทรงอำนวยพรให้ทุกท่านด้วย...ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า..อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ภาษาของทางราชการคือภาษา “บัลแกเรีย” นอกจากนี้มีภาษาที่สองเป็นภาษาที่ใช้ในท้องถิ่นต่างๆ ภาษาอัลแกเรีย เป็นภาษาเก่าแก่ที่อักษรเขียนไว้ตามสถานที่ต่างๆ มีชื่อว่าภาษาสลาวิก ภาษานี้ถูกเขียนบันทึกไว้ด้วยตัวอักษรของภาษา “ซีริลลิก” (Cyrillic)
- เครื่องดนตรีใช้ตุ้มลม (ส่วนใหญ่ใช้เป็นเครื่องเป่าลมในเครื่องออแกนลม) ชื่อของตุ้มลมที่ว่า “ไกต้า อินบัลแกเรีย” จะว่าไปมีเพียงสามชาติในโลกที่ใช้ตุ้มลมในเครื่องดนตรี คือ สก็อตแลนด์ ไอร์แลนด์ และบัลแกเรีย
- แม้บัลแกเรียร่วมเป็นพันธมิตรกับเยอรมัน กระนั้นบัลแกเรียในช่วงสงครามโลก และฟินแลนด์ได้ช่วยชาวยิวจำนวนมาก โดยไม่ยอมจับชาวยิวเป็นเชลยส่งไปเข้าค่ายกักกัน และถูกฆ่าตายในช่วงสงครามโลก ซึ่งเท่ากับได้ปกป้องชีวิตของชาวยิวไว้

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 1 กุมภาพันธ์ 2020

ถูกขังด้วยก้อนหินที่ชิซิลี

เล่าโดย ชัลวาทริก ชัลวินา มาชชา วัย 85 ปี...ประเทศอิตาลี

ชายผู้เป็นพ่อชื่อ คาร์มีโล ชวนลูกสาว วัย 13 ปีชื่อ “ชัลวินา” ไปปั่นจักรยานทางไกล ระยะทาง 43 กิโลเมตรที่เกาะชิซิลี ของประเทศอิตาลี แต่การไปปั่นทางไกลเช่นนั้นเป็นเรื่องไม่สนุกเลย

เมื่อพ่อ และลูกสาว ปั่นจักรยานมาได้ประมาณ 15 กิโลเมตร ทั้งสองมาถึงหมู่บ้าน “โรโซนิ” มีชายคนหนึ่งชื่อฟิลิป ได้รู้จักกับคาร์มีโล มาสองปีแล้ว วันนั้นฟิลิปนั่งอยู่หน้าบ้าน เมื่อเขาเลียบเห็นคาร์มีโล ปั่นจักรมากับลูกสาว เขาร้องทักคาร์มีโล และทำสัญญาณมือให้คาร์มีโลหยุดคุยกันก่อน พ่อคาร์มีโลหยุดปั่นจักรยาน และเดินจูงจักรยานเข้าไป ฟิลิปได้พูดว่า ดีใจที่ผมได้พบกับคุณคาร์มีโล ผมอ่านพระธรรมดาเนียล บทที่ 2 และไม่เข้าใจ คุณจะช่วยอธิบายให้ผมฟังได้ไหมครับ คาร์มีโลตอบว่ายินดีครับ หลังจากที่ได้อธิบายข้อพระคัมภีร์ให้ชายคนนั้นประมาณ 40 นาที ฟิลิปรู้สึกยินดีมากที่ได้ทราบความหมายที่เขาข้องใจ ฟิลิปกล่าวขอบคุณคาร์มีโล และกล่าวเสริมว่า “คุณจะเดินทางมาอธิบายหลักข้อเชื่อของแอ๊ดเวนตีสให้ผมฟังในโอกาสต่อไปได้ไหมครับ” คาร์มีโลตอบว่า “ยินดีครับ” ทั้งสองได้นัดหมายวันเวลากันไว้ เสร็จแล้วคาร์มีโล กับลูกสาวก็ปั่นจักรยานกันต่อ จนตกบ่ายจึงกลับบ้าน

คาร์มีโลเดินทางมาสอนพระคัมภีร์ให้ฟิลิปหลายครั้ง แต่แต่ละครั้งจะมีเพื่อนบ้าน 3 ถึง 4 คนมานั่งฟังด้วย ช่วงเวลาผ่านไป 4 เดือน ฟิลิปและญาติอีกคนหนึ่งมานั่งฟังอยู่ด้วยทุกครั้ง ตัดสินใจขอรับบัพติสมาเข้าสู่โบสถ์ ขณะที่ยังมีอีกหลายคนที่มีความสนใจมาก ในตอนหลังๆ นี้ เมื่อคาร์มีโล เดินทางมาสอนพระคัมภีร์มักจะมีเพื่อนบ้านของฟิลิปมานั่งฟังจนเต็มห้อง

ในวันนัดหมายที่คาร์มีโลมาสอนพระคัมภีร์ที่บ้านของฟิลิป มีตำรวจนอกเครื่องแบบสองคนมานั่งฟังด้วย พ่อคาร์มีโลสอนเสร็จ คนหนึ่งในสองคนบอกว่ามีคนไปรายงานที่สถานีตำรวจว่า มีชายคนหนึ่งชื่อ คาร์มีโลมาสอนหลักข้อเชื่ออย่างผิดๆ ซึ่งผมเห็นว่าทุกอย่างที่คุณคาร์มีโลสอน สอดคล้องกับหลักคำสอนของพระคัมภีร์ เมื่อการสอนพระคัมภีร์จบในอีกสองชั่วโมงต่อมา คาร์มีโล ก็เอย์ค่าลา และนัดศึกษาพระคัมภีร์อีกในสามวันถัดไป

เวลาผ่านไปหลายปี จากการทำงานของคาร์มีโล ผู้เป็นพ่อ และชัลวินา ลูกสาวทำให้ทั้งสองสามารถตั้งโบสถ์ปั่นจักรยานมา ก่อนถึงหมู่บ้านโซโลลินี ซึ่งมีคนสนใจรอคอยฟังพระกิตติคุณ ทั้งสองเห็นคนกลุ่มหนึ่งเดินตามถนน ชัลวินา ถามพ่อว่า “วันนี้มีคนเดินบนถนนมากจริงๆ ... มีอะไรเกิดขึ้นหรือคะ” พ่อตอบว่า...

“วันนี้พวกชาวบ้านมีงานเลี้ยงฉลองบางอย่างที่หมู่บ้านโซโลลินี” ทั้งสองปั่นจักรยานเร็วขึ้นเพื่อให้พ้นจากผู้คนที่กำลังเดินบนถนน

คนหนึ่งในกลุ่มร้องถามว่า คุณชื่อคาร์มีโลใช่ไหม คุณคงทราบแล้วว่า หมู่บ้านแถบนี้เชื่อในหลักคำสอนของ “คาทอลิก”

คนหนึ่งพูดเสียงดังว่า “เราไม่ต้องการโบสถ์อื่นใดมาตั้งในหมู่บ้านของพวกเรา มีบางคนในกลุ่มที่กำลังเดินตามถนนก้มลงเก็บก้อนหินขนาดเกือบเท่าลูกมะนาว และขว้างใส่สองพ่อลูก ... พ่อร้องบอกให้ลูกปั่นจักรยานเต็มที่เพื่อให้พ้นจากก้อนหิน.....พ่อปั่นหนีมาได้ไกลพอสมควรแล้ว ผู้เป็นพ่อเอ่ยถามลูกสาว หนุมานเจ็บไหม ลูก

สาวตอบว่าไม่... พ่อก็ปลอดภัยเช่นกัน...อย่างนี้ขอให้เราหยุดตรงนี้ แล้วผู้เป็นพ่อก็ศีรษะอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยให้พวกเขาปลอดภัยทั้งสองคน

คาร์มีโล เป็นทหารผ่านศึกในสงครามโลกครั้งที่สอง ขณะที่อยู่ในกองทัพ เขาสนิทกับแอดเวนตีสนคนหนึ่งซึ่งเป็นพยานให้กับเขา เมื่อปลดประจำการแล้วคาร์มีโลทำงานเป็นช่างภาพอิสระเพื่อเป็นการเลี้ยงชีพ เขาและลูกสาวเดินทางไกลโดยจักรยานด้วยกันเสมอ ทั้งสองต้องเผชิญกับการขัดขวางหลายครั้ง รวมทั้งครั้งที่ผ่านมา ที่บางคนไม่ชอบหลักคำสอนของแอดเวนตีส และใช้ก้อนหินขว้างปาสองพ่อลูกคู่นี้

ขอบคุณพระเจ้าที่ทั้งพ่อ และลูกสาวไม่ย่อท้อ พระเจ้าทรงอวยพระพรการเป็นพยาน และการสอนพระคัมภีร์ของคาร์มีโล มีหลายคนได้รับบัพติศมา ผู้เป็นพ่อร่วมกับศิษยาภิบาลกิโอรันนิ ที่สำนักงานมิชชันส่งมาทำงานได้สร้างโบสถ์ขึ้นถึงสามแห่ง (1) สร้างโบสถ์ในหมู่บ้านที่ชาวบ้านขว้างก้อนหินใส่คาร์มีโล และลูกสาว (2) สร้างโบสถ์ที่หมู่บ้าน “มาซซาโรน” (3) สร้างโบสถ์ที่หมู่บ้าน “โมติคา” และแห่งที่สี่ (4) ที่หมู่บ้าน “วิตโตเรีย” หลายสิบปีผ่านไปผู้เป็นพ่ออายุมากขึ้น และในที่สุดได้นอนหลับในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ขณะที่ปีนี้ ผู้เป็นลูกสาวคือ ซัลวินา มีอายุ 85 ปี และเธอยังจำเรื่องที่คุณพ่อ และเธอถูกผู้คนใช้ก้อนหินขว้างในวันนั้นได้ดี เธอกล่าวเป็นพยานว่า

“นับแต่วันที่ถูกคนขว้างก้อนหินใส่ ฉันไม่กลัวที่จะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ เธอปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความรัก และความอดทน เธอแบ่งปันเรื่องพระเจ้าในโรงเรียน ผ่านเพื่อนร่วมชั้น เธอเคยถูกบาทหลวงกล่าวเยาะเย้ย และเธอมักจะพูดเรื่องของพระเยซูด้วยความกระตือรือร้นเสมอ เธอพูดบ่อยๆ ว่าเธอรักที่จะแบ่งปันพระกิตติคุณ ความรอดโดยพระเยซู ในทุกโอกาสเท่าที่จะทำได้

ส่วนหนึ่งของเงินถวายสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะช่วยในการก่อสร้างอาคารโบสถ์ในเมือง “รากูซา” สมาชิกในโบสถ์แห่งนี้ได้เช่าอาคารหลังหนึ่ง และใช้เป็นสถานที่นมัสการตั้งแต่ ปี 1952 โดยผู้ก่อตั้งร่วมกับคุณพ่อของซัลวินา และพวกเขาารู้สึกขอบคุณที่พวกเขาสามารถนมัสการในโบสถ์ของพวกเขาเอง ขอคุณพี่น้องวันสะบาโตทุกท่าน ที่ได้ถวายเงินถวายเพื่อจะทำให้เป็นไปได้ที่จะมีอาคารโบสถ์ของพวกเขาเอง...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ทูลขอในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งพันธกิจ

- ประเทศอิตาลีเป็นสถานที่พิเศษเฉพาะของคณะนิกายต่างๆ ในประวัติศาสตร์ ตั้งแต่ศตวรรษที่หนึ่ง หลักข้อเชื่อของแอดเวนตีสถูกเทศนาเผยแพร่ไป โดยศาสตราจารย์ M.B. Czacowski, อดีตบาทหลวงคาทอลิก ซึ่งเป็นชาวโปแลนด์ : อาจารย์ เอ็ม.บี. เซ็คโคสกี ได้รับความเชื่อของแอดเวนตีส และรับบัพติศมาในปี 1857 ขณะที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา และทำงานท่ามกลางประชาชนที่พูดภาษาฝรั่งเศส ในอเมริกาเหนือ ท่านล้มเหลวในการขอให้สำนักใหญ่เอสดีเอ ส่งท่านเข้าไปทำงานในยุโรป ดังนั้นท่านเดินทางไปยุโรปภายใต้แอดเวนตีสอีกคณะหนึ่ง ท่านไปถึง “โตเร เฟลลิก ในหุบเขา แห่งพีร์มันท์ ภาคเหนือของอิตาลี ในปี 1864 สถานที่ ที่หลักข้อเชื่อของเซเวนต์เดย์แอดเวนตีสเผยแพร่ไป...
- มหาวิทยาลัยแอดเวนตีสวิลลา ออโรรา ตั้งอยู่ในเมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี และสอนหลักสูตรศาสนศาสตร์ ในภาษาอิตาเลียน สอนศิลป์ และวัฒนธรรม ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 8 กุมภาพันธ์ 2020

จากหมู่บ้าน สู่พระราชวัง

เล่าโดย วินเซนโซ มาซซา วัย 70 ปี...ประเทศอิตาลี

ผู้เป็นบิดารู้สึกเดือดดาลมาก เมื่อบุตรชายวัย 16 ปี ชื่อ วินเซนโซ มาซซา กลับมาบ้าน ซึ่งตั้งอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง บนเกาะซิซิลี และบอกให้กับผู้เป็นบิดาว่า เขาได้รับบัพติศมาเข้าสู่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแล้วเรียบร้อย

พ่อรู้สึกโกรธมากขึ้นเมื่อลูกชายประกาศว่า เขามีแผนจะทำงานรับใช้พระเจ้าด้วยการเป็นศาสนาจารย์คนหนึ่งในอนาคตอันใกล้

ผู้เป็นพ่อสั่งว่า “เมื่อลูกออกจากบ้านไปแล้วไม่ต้องกลับมา” คุณพ่อของวินเซนโซ เป็นอดีตนายกผ่านศึกสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นทหารกล้า ผู้ใช้ชีวิตอย่างเข้มงวด เขาเลี้ยงลูกๆ ทั้งห้าด้วยการมีวินัยเคร่งครัด

ไม่มีใครทราบล่วงหน้าแม้เพียงเล็กน้อยว่า เมื่อวินเซนโซโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ เขาจะกลายเป็นผู้นำ ที่จะนำคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในประเทศอิตาลี และได้ศึกษาพระคัมภีร์กับประธานาธิบดีของประเทศ

คำขู่ของบิดาไม่ได้ทำให้เด็กชายท้อถอย เขาได้เดินทางไปเยี่ยมพี่ชายในอีกเมืองหนึ่ง ต่อมาวินเซนโซได้เดินทางไปโรงเรียนศาสนศาสตร์วิลลา ออโรราแอ๊ดเวนตีส ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองฟลอเรนซ์ เมื่อเขาเดินทางไปถึงเขาทราบว่า เขาไม่อาจลงทะเบียนเรียนได้เมื่อไม่มีเงิน และไม่อาจหางานทำได้

วินเซนโซรู้สึกผิดหวัง เขาเดินไปรอบๆ สวนหย่อมซึ่งอยู่ในบริเวณของมหาวิทยาลัย เขาไม่อยากจะกลับไปบ้านที่เกาะซิซิลี เพราะคุณพ่อคงบีบเขาให้ละทิ้งความเชื่อ ถ้าเขาอาศัยอยู่ที่บ้าน เขาจึงทำการอธิษฐานอย่างเอาใจจริงขอการทางนำจากพระเจ้า

ในทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงกระซิบเบาๆ ที่หูของเขา “มองดูที่กระเป๋ากางเกงของเจ้าสิ” วินเซนโซเอามือล้วงกระเป๋ากางเกง และได้พบกระดาษชิ้นหนึ่ง ซึ่งเขียนตำบลที่อยู่ของ “ครอบครัวชาวเยอรมัน” ครอบครัวหนึ่งซึ่งเขาได้พบโดยบังเอิญในวันที่เขาเดินทางมาถึงเมืองฟลอเรนซ์ ครอบครัวได้เชิญเขาไปเยี่ยมที่บ้านของพวกเขาที่เมือง “คาร์ลสรู” ประเทศเยอรมัน

เขาจำได้ว่าคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสมีโรงเรียนศาสนศาสตร์อีกแห่งหนึ่งในประเทศเยอรมัน ซึ่งตั้งอยู่ที่เมือง “ดาร์มชตัท” เขาหยิบเงินเหรียญของเขาออกมานับ เขาพบว่าเงินเพียงพอจะซื้อตั๋วรถไฟชั้นสามไปถึงเมืองคาร์ล-สรูประเทศเยอรมัน ซึ่งเมืองนี้อยู่ห่างจากเมืองดาร์มชตัทไปทางใต้ประมาณ 100 กิโลเมตร

วินเซนโซซื้อตั๋วรถไฟไปที่เมืองคาร์ลสรู และไปเยี่ยมครอบครัวที่เขาพบ และรู้จักที่อิตาลี เขาบอกครอบครัวว่าเขาปรารถนาจะศึกษาวิชาศาสนศาสตร์ ครอบครัวนี้ได้ซื้อตั๋วรถไฟให้กับเขา เพื่อให้เขาเดินทางไปเมืองดาร์มชตัท ที่มหาวิทยาลัยตั้งอยู่

ชายหนุ่มเดินทางถึงเมืองดาร์มชตัท ไม่มีเงินเหลือติดกระเป๋า ไม่รู้ตำบลที่อยู่ของมหาวิทยาลัย เขาเดินไปตามถนนหลายชั่วโมงมองหาโรงเรียนศาสนศาสตร์แอ๊ดเวนตีส ในที่สุดเขาเดินหลงเข้าไปในป่า เขาเดินไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็หลงทาง ดวงอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า เขารู้สึกหนาว และรู้สึกกลัว ไม่ทราบจะทำอะไรต่อไป เขาร้องไห้ แล้วอธิษฐานขอพระเมตตาจากพระเจ้าให้พบทางออก แล้วเขานั่งลงที่ขอนไม้

ทันใดนั้นมีเสียงร้องทักมาจากด้านขวา เขาลุกกระโดดขึ้นจากที่นั่ง ชายที่เป็นแขกถาม “เจ้าหนุ่มกำลังมองหาอะไรอยู่”

วินเซนโซ ไม่ได้ยินดีเท่าไรของใครเดินตรงเข้ามาหาเขา เขาจึงรู้สึกแปลกใจมากที่เห็นชายสูงอายุผมขาวรูปร่างเล็กคนหนึ่ง สิ่งที่ทำให้วินเซนโซแปลกใจมากขึ้น เมื่อชายชราพูดภาษาเยอรมัน ซึ่งตอนนั้นเขาเข้าใจภาษาเยอรมันแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ แต่ในนาทีนั้นวินเซนโซเข้าใจภาษาเยอรมันทุกถ้อยคำ

วินเซนโซ ตอบไปว่า “ผมกำลังมองหาโรงเรียนศาสนศาสตร์แอ็ดเวนตีส ซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองนี้” วินเซนโซ ตอบกลับไปเป็นภาษาอิตาลี

ชายสูงอายุยังคงพูดภาษาเยอรมันต่อว่า ลุงจะอธิบายตำบลที่อยู่ให้เธอฟังอย่างละเอียด วินเซนโซ เริ่มออกเดินไปได้ไม่กี่ก้าว นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้กล่าวขอบคุณ ผู้สูงอายุคนนั้น จึงหันหลังมาจะกล่าวขอบคุณ แต่เขามองไม่เห็นชายสูงอายุคนนั้น เขาพูดกับตัวเองว่า ...นี่เขาเป็นคนชราประเภทไหน ทำไมจึงหายไปได้นับไว้อย่างไร้ร่องรอยเช่นนี้....

วินเซนโซเดินเท้าไปถึงโรงเรียนศาสนศาสตร์ และอธิบายเรื่องราวความเป็นมาทั้งหมดในชีวิตของเขาให้ผู้ำนวยการของโรงเรียนฟัง รวมทั้งสถานะการเงินของเขาด้วย ปรากฏว่าทางโรงเรียนจะให้ทุนการศึกษาแก่เขา โดยที่เขาไม่ต้องจ่ายค่าเล่าเรียน ส่วนค่าใช้จ่ายส่วนตัวทางโรงเรียนจะหางานให้เขาทำ

พระเจ้าทรงนำวินเซนโซให้เรียนในโรงเรียนศาสนศาสตร์จนจบหลักสูตร หลังจากที่เรียนสำเร็จเขาได้รับแต่งตั้งเป็นศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ตลอดชีวิตของเขาทั้งในประเทศเยอรมัน และประเทศอิตาลี และช่วงห้าปีสุดท้ายของการทำงาน... เขารับใช้ในฐานะเป็นประธานของคริสตจักรในประเทศอิตาลีระหว่างปี 1995 –2000 และเกษียณอายุเมื่อวินเซนโซ อายุได้ 65 ปี

นับตั้งแต่เขาเข้าเรียนในโรงเรียนศาสนศาสตร์ เขาติดต่อกับคุณพ่อของเขาทุกกระยะ คุณพ่อเองออกปากขอโทษที่เขาเคยปฏิบัติต่อวินเซนโซ อย่างกับพ่อเป็นเผด็จการ ซึ่งวินเซนโซเขียนตอบไปว่า เขาให้อภัยพ่อทุกอย่าง

พ่อได้เดินทางมาเยี่ยมลูกชายในวันหนึ่งและพูดกับวินเซนโซว่า “พ่อได้กลายเป็นเผด็จการเบ็ดเสร็จอย่างไม่รู้ตัว” ตอนนีพ่อก็เปลี่ยนแปลงตัวเองใหม่แล้ว ในปีต่อมาวินเซนโซ ได้นำภรรยา และลูกชายสองคนเดินทางไปเที่ยวที่เกาะ “ซิซิลี” เนื่องในโอกาส “วันรวมญาติ” คุณพ่อ ซึ่งตอนนี้เป็นคุณปู่ หรือคุณตาของเด็ก ๆ ต่างมีความสุข และความอบอุ่น ที่ได้เห็น ลูก ๆ หลาน ๆ ทุกคนอยู่พร้อมหน้ากัน

ในตอนทีวินเซนโซดำรงตำแหน่งประธานของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสอิตาลี เขาได้เขียนจดหมายถึงประธานาธิบดีของประเทศอิตาลีในเวลานั้น เพื่อขอบคุณประธานาธิบดี ที่ได้ให้การสนับสนุนกิจการของโปรเตสแตนต์ที่เขาได้ทำในทุกโอกาสที่เป็นไปได้

และไม่กี่วันต่อมาประธานาธิบดีในช่วงนั้นคือ “สกาลฟาโร” ได้เขียนจดหมายเชิญวินเซนโซให้ไปเยี่ยมตำแหน่งของประธานาธิบดี

หลังจากการไปเยี่ยมครั้งนั้นวินเซนโซ และประธานาธิบดี ได้เป็นมิตรที่ดีต่อกัน ซึ่งในเวลาต่อมาประธานาธิบดีได้เชิญอาจารย์วินเซนโซไปอ่านพระคัมภีร์ และไปอธิษฐานกับประธานาธิบดีบ่อยครั้งที่เดียว

จุดสุดยอดของมิตรภาพได้มาถึง เมื่อประธานาธิบดีได้รับเชิญมาในพิธีเปิด “บ้านพักผู้สูงอายุแอ็ดเวนตีส” ซึ่งตั้งขึ้นที่เมือง “ฟอร์เล” ในปี 1998 การที่ประธานาธิบดีมาปรากฏ ได้เปลี่ยนให้งานเปิดอาคารธรรมดา กลายเป็นที่รู้จักทั่วประเทศอันเนื่องจากเสนอข่าว ผู้คนจำนวนมากในประเทศอิตาลีที่ไม่เคยได้ยิน ไม่รู้จัก คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส ได้รู้จักกับคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสเพิ่มขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ นี่เป็นการแนะนำคริสตจักรที่ถือรักษาวันสะบาโตได้ดีที่สุดในเวลาอันสั้น

ปัจจุบัน อาจารย์วินเซนโซ อายุ 70 ปีเขาเป็นโรคพาร์กินสัน แต่เขายังคงเป็นศิษยาภิบาลจากดวงใจ เขาได้ลงเรื่องเทศน์สั้นๆ เป็นประจำใน “เฟซบุ๊ก” (Facebook) ของเขา

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปแก้ไข-ปรับปรุงตึกหลังใหญ่ ซึ่งเป็นตึกหลักที่ “มาเรียนโฮเฮ อะคาเดมี่” ในเมืองดาร์มชตัท ประเทศเยอรมัน ขอคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนที่จะถวายเพื่อช่วยพันธกิจของพระเจ้าในประเทศเยอรมัน....ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งพันธกิจ

- ภูเขาไฟ ซิซิลี “เอทนา” เป็นภูเขาไฟที่ยังมีชีวิตสูงที่สุดในทวีปยุโรป มักจะพ่นไฟออกมาจากปล่องอยู่ทุกบ่อย ซึ่งสามารถมองเห็นได้ในระยะไกลออกไปหลายไมล์

เล่าโดย วินเซนโซ กัลลิฮา วัย 29 ปี...ประเทศเยอรมัน

วินเซนโซ กัลลิฮา เป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องคอมพิวเตอร์ เขาไม่เข้าใจในวิกฤติการณ์ต่าง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นทั่วโลก เช่นมีการจี้เครื่องบินแล้วบังคับให้ชนตึกเวิลด์เทรด ต่อมาเกิดวิกฤติการณ์ด้านการเงินในทวีปยุโรป มีวิกฤติการณ์ความวุ่นวายในโครเอเชีย และวิกฤติการณ์ที่ชนหลายเชื้อชาติจากทวีปแอฟริกา พยายามอพยพเสี่ยงชีวิตทางทะเลเพื่อเข้าไปตั้งรากฐานชีวิตในทวีปยุโรป

มีบางสิ่งผิดปกติหรือ วินเซนโซ คิดสงสัย หรือว่าโลกกำลังจะสิ้นสุด เขาพยายามครุ่นคิดอย่างหนักเพื่อจะเข้าใจในประเด็นของนักการเมืองในประเทศต่าง ๆ ซึ่งหลายครั้งพวกเขาตัดสินใจโดยไม่ตั้งอยู่บนหลักความจริง เขามองหาคำตอบจาก “ยูทูป” แต่ไม่ได้รับคำตอบ เขาจึงกลับไปนมัสการที่โบสถ์ ที่เขาเคยไปนมัสการเป็นประจำขณะที่อยู่ในวัยเด็ก

วินเซนโซ ไม่เพียงไปนมัสการในวันอาทิตย์ตามปกติเท่านั้น เขายังไปนมัสการในวันเสาร์ และในวันพุธด้วย ผู้นำของโบสถ์ทั้งหลายรู้สึกประทับใจกับความสนใจในเรื่องศาสนาของวินเซนโซ พวกเขาพยายามโน้มน้าววินเซนโซให้เข้าศึกษาในสถาบันของคาทอลิก เพื่อเป็นบาทหลวง แต่วินเซนโซไม่ตกลง เพราะเขาเพียงต้องการหาคำตอบของเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั่วโลก และต้องการใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์เท่านั้น

ต่อมาวินเซนโซพยายามค้นหาคำตอบสำหรับหลักการสำคัญสามประการ ซึ่งยังค้างคาใจของเขาคือ (1) เขาตั้งใจจะติดตามความจริงไม่ว่าความจริงนั้นจะนำเขาไปที่ไหน (2) เขาจะพยายามเป็นคนสัตย์ซื่อต่อคนอื่นและตัวเขาเอง (3) เขาจะปฏิบัติทุกอย่างตามที่เขาได้พูดอะไรออกมา

วินเซนโซเริ่มอ่านพระคัมภีร์ แต่ไม่เข้าใจอย่างกระจ่าง เขาจึงเริ่มรู้สึกเครียด ทั้งนี้เพราะมีข้อพระคัมภีร์หลายข้อ โดยเฉพาะข้อความในพระคัมภีร์เดิมที่เขาไม่เข้าใจ

คืนหนึ่งเขาคุกเข่าลง และอธิษฐานอย่างเอาจริงเอาจัง โดยเอ่ยขอพระเจ้าทรงส่งใครบางคนมาอธิบายข้อความในพระคัมภีร์ให้เขาฟัง เขาอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า โปรดประทานตามที่ข้าพระองค์ทูลขอด้วย เพราะข้าพระองค์เป็นคนโง่เขลาในพระวาระของพระองค์”

ในโอกาสต่อมาเขาค้นหาความจริงผ่าน “ยูทูป” อีกครั้งหนึ่ง เขายังเอื้อมพบคำเทศนาของผู้ประกาศพระกิตติคุณโดยศาสนาจารย์คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส” มีบางสิ่ง “สะกด” ในดวงจิตของเขาขณะที่เขาฟังคำเทศนา เขาจึงรับฟังคำเทศนาต่อไปจนจบ เขารู้สึกชอบวิธีการนำเสนอความจริง ที่ศาสนาจารย์คนนั้นจะยกข้อพระคัมภีร์ขึ้นมาอ้างในสิ่งที่เขานำเสนอในทุกประเด็น

ไม่นานต่อมาวินเซนโซ ได้ติดตามฟังคำเทศนาห้าเรื่องในยูทูปติดต่อกัน จิตใจของเขาที่เมื่อก่อนเป็นจุดฟองน้ำได้ดูดซับความรู้ในเรื่องศาสนาซึ่งเป็นสิ่งที่ค้นพบใหม่สำหรับเขา

วินเซนโซ ตระหนักว่าคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส เป็นคริสตจักรที่ปฏิบัติตามคำสอนในพระคัมภีร์อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะคริสตจักรแห่งนี้ถือรักษาวันสะบาโตตามพระคัมภีร์ เขาจึงเริ่มไปนมัสการในโบสถ์แอดเวนติสซึ่งตั้งอยู่ในเมืองโคโลนในวันสะบาโต เขาต้องการนมัสการพระเจ้าพระเจ้าผู้ทรงสร้าง เขาต้องการพิสูจน์ให้พญามาร ที่กล่าวผ่านคำสอนหลายคริสตจักรต่างๆ ว่าพญามารเป็นฝ่ายผิดที่พูดว่า “เป็นไปไม่ได้ที่จะถือรักษา

พระบัญญัติของพระเจ้าทุกข้อ” ทั้งนี้เพราะวินเซนโซ ต้องการเป็นคนสัตย์ซื่อ ที่ปฏิบัติตามความจริงของพระเจ้าทุกข้อ ไม่ว่าจะความจริงจะไปในทิศทางใด

เพราะว่า วินเซนโซ ยังอาศัยอยู่ในบ้านบิดา-มารดา เขาพบว่าเป็นการยากที่จะดำเนินชีวิตให้บริสุทธิ์ได้ บิดามารดาของเขาไม่อธิษฐานก่อนรับประทานอาหาร และเขาได้ยินเสียงโทรทัศน์ถ่ายทอดเกมส์ต่างๆ ในวันสะบาโต ความสงสัยคือปลาน้ำจืดของเขา ถึงความสำคัญในเรื่องการถือรักษาวันสะบาโต เขาตรึกตรองในถ้อยคำของพระเยซูที่ตรัสใน มาระโก 2:27 ซึ่งกล่าวว่า “วันสะบาโตนั้น ทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต” วินเซนโซ จำได้ว่าอัครทูตเปาโลพูดว่า “บาปจะไม่ครอบงำพวกท่านต่อไป เพราะว่าท่านไม่ได้อยู่ใต้อาณัติของพระบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” (โรม 6:14) จากพระคัมภีร์ข้อนี้ เขาหยุดการถือรักษาวันสะบาโตตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา...

เย็นวันศุกร์วันหนึ่งหลังจากดวงอาทิตย์ตกดิน วินเซนโซกำลังทำงานโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของเขา ขณะนั้นเขารู้สึกเหมือนว่ามีเสียงเหมือนพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าพูดกับเขาว่า “ตอนนี้ท่านไม่ได้ถือรักษาพระบัญญัติของเราละ”

วินเซนโซ จำหลักการเกี่ยวกับการเป็นคนสัตย์ซื่อต่อผู้อื่น และต่อตัวเอง เขาจึงอุทานออกมาว่า “จริงสินะ ข้าพระองค์ไม่ได้ถือรักษาวันสะบาโต” วินเซนโซคิดว่า “แต่สิ่งนี้มีความสำคัญจริงหรือในเมื่อคนทั้งปวงรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่จากการถือรักษาพระบัญญัติ ”

วินเซนโซ กลับไปทำงานกับคอมพิวเตอร์ของเขาต่อ ดูเหมือนมีเสียงพูดย้ำมาอีกว่า “เจ้าไม่ได้ถือรักษาพระบัญญัตินะ... เจ้ากำลังทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง”

วินเซนโซ พยายามคิดให้เหตุผลเข้าข้างตัวเขาเองว่า จำเป็นด้วยหรือที่จะถือรักษาพระบัญญัติทุกข้อ เขาหยิบพระคัมภีร์ปกสีน้ำเงินเข้มของเขาขึ้นมาจากมุมโต๊ะ พลางกล่าวออกมาเบาๆ ว่า “วันสะบาโตนั้น ทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต”

แต่เสียงในจิตสำนึกยังไม่หยุดการเตือน ในที่สุดวินเซนโซ อธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้า เขาคุกเข่าลงขณะที่พระคัมภีร์ยังอยู่ในมือ เขาทูลขอพระเจ้าทรงให้ความกระจ่างแก่เขา ด้วยการทูลกับพระเจ้าว่า

“พระองค์ทรงต้องการให้การให้ข้าพระองค์ถือรักษาวันสะบาโตหรือ...ถ้าวันดังกล่าวมีความสำคัญต่อพระองค์ ถ้าอย่างนั้นขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ในการตัดสินใจด้วย”

วินเซนโซ คิดว่า เขาควรให้โอกาสพระเจ้าในการตอบคำทูลขอ ดังนั้นเขาหลับตาลง และเปิดพระคัมภีร์โดยเชื่อว่า ข้อความในพระคัมภีร์ในหน้าที่เปิดออกเป็นอย่างไร นั่นคือคำตอบของพระเจ้า เมื่อเขาเปิดพระคัมภีร์ปรากฏว่าเป็นข้อพระคัมภีร์ อีสยาห์ 58:13, 14 เขาเริ่มต้นอ่าน “ถ้าเจ้าหันเหจากการเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรา และเรียกสะบาโตว่า “วันยินดี” และเรียกว่า “วันบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์ว่า วันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติวันนั้นไม่ไปตามทางของเจ้าเอง ไม่ทำตามความพอใจของเจ้า หรือพูดแต่เรื่องไร้สาระแล้ว เจ้าจะบิตยินดีในพระยาห์เวห์”

วินเซนโซเริ่มร้องไห้ เขาไม่อาจทำงานต่อ หลังจากที่ได้รับคำตอบเช่นนั้น เขาปิดคอมพิวเตอร์ และเปิดพระคัมภีร์อ่าน

ในเมื่อวินเซนโซไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต เขากลับไปนมัสการที่โบสถ์ในวันสะบาโตอีกครั้งหนึ่ง บัดนี้มี 29 คนเพิ่มเข้ามานมัสการในวันสะบาโต

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตจะนำไปช่วยปรับปรุงตัดแปรงอาคารหลักที่ “มาเรียน อคาเดมีในเมืองดาร์มชตัท ประเทศเยอรมัน...ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนถวายเงินถวายเพื่อส่งเสริมพันธ

กิจของพระเจ้าในประเทศเยอรมัน...ขอพระบิดาเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน ที่มีส่วนในพันธกิจของพระองค์ในประเทศเยอรมัน..ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งพันธกิจ

- ในประเทศเยอรมัน มีผู้ถือรักษาวนสะบาโตเป็นกลุ่มเล็กกระจายอยู่ทั่วไป พวกเขาเป็นกลุ่มผู้รอคอยการเสด็จกลับมาของคริสต์ นับเริ่มแรกแต่ ค.ศ. 1844 มีคริสเตียนที่ต้อนรับวันสะบาโตในบาวาเรีย ซึ่งได้รับการสนใจจากงานเขียนของ “เทन्हาร์ด” ในศตวรรษที่ 18 เนินเบ็งนักศึกษาพระคัมภีร์ใน ปี ค.ศ. 1902 มีชายสองคนในเมือง เวทเทิมเบิร์ก ผู้ได้ถือรักษาวนสะบาโตมานานกว่า 50 ปีได้รับบัพติศมาเข้าสู่คริสตจักรเซ-เวนท์เดย์แอ๊ดเวนตีส

เล่าโดย แจน ฮาร์ก วัย 30 ปี...ประเทศเยอรมนี

ไม่มีสิ่งใดทำให้ แจน ฮาร์ก รู้สึกปลื้มปิติมากไปกว่าสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เชื่อว่าเขาได้รับความรอดแล้ว ขณะที่ แจน ฮาร์ก อายุ 18 ปี เป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลาย เขาได้เข้าร่วมกับพรรคการเมืองที่ติดตามปัญหาสิ่งแวดล้อมของโลก

ในมหาวิทยาลัย เขาเชิญชวนเพื่อนๆ ให้ชมภาพยนตร์สารคดีเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และพยายามใช้ชีวิตของเขาเองให้เป็น “สีเขียวสด” ด้วยการเลือกชนิดของอาหาร การเดินทาง และเข้าร่วมกับหน่วยอาสาทำความสะอาด ตามสถานที่ต่างๆ และรักษานามัยของตน เขาแม้แต่เดินไปตามอพารเมนต์ต่างๆ รถยนต์ และแบ่งปันกับเพื่อนร่วมห้องให้ปิดดวงไฟที่ไม่จำเป็น สิ่งเหล่านี้ได้รับกานความรู้สึกของผู้คนจำนวนไม่น้อย

เขาเป็นมิชชันนารี แต่ปราศจากพระเยซู ศาสนาของเขาคือการรักษาสิ่งแวดล้อมไว้อย่างดีที่สุดทุกวัน ในฐานะที่เป็นนักศึกษาด้านธุรกิจนานาชาติ แจนได้รับเข้าไปฝึกงานที่ หน่วยรักษาสิ่งแวดล้อม และเขาได้เข้าร่วมโครงการ “งานรักษาสิ่งแวดล้อมนานาชาติ” ที่ตั้งอยู่ในเมืองออสโล เมืองหลวงของนอร์เวย์ แต่เขามีปัญหาไม่สามารถหาที่พักอย่างเหมาะสมในเมืองออสโลได้ พลันเขาจำได้ว่า เขาได้พบครอบครัวหนึ่งเมื่อสองปีก่อน ขณะที่พยายามจะพึ่งพาตนเองอย่างพอเพียง ครอบครัวที่เขารู้จักช่วยจัดการให้เขาไปพักที่ฟาร์ม ในช่วงฤดูร้อนในนอร์เวย์ เขาส่งอีเมลไปขอความช่วยเหลือจากที่บ้าน ในไม่กี่วันต่อมาพวกเขาตอบมาว่าพวกเขาได้พบที่พักแห่งหนึ่งในเมืองออสโล

ไม่นานหลังจากที่แจนเดินทางไปถึงกรุงออสโล เขาตระหนักว่า เขาถูกแวดล้อมโดยชาวเซเวนธ์เดย์ แอ็ดเวนติส เพื่อนร่วมห้องคนใหม่ของเขาเป็นชาวแอ็ดเวนติส ชื่อ ดาวิด มิคเคิลสัน ซึ่งอาศัยอยู่ในห้องขนาดเล็กที่โบสถ์เป็นเจ้าของ ที่ทางโบสถ์สร้างไว้ให้นักศึกษาแอ็ดเวนติสเข้าพัก แจนมีความเชื่อฝังลึกของพวกที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ซึ่งชาวเยอรมันภาคตะวันออกเฉียงถึง 60 เปอร์เซ็นต์ พวกเขาบอกกับใครๆ ว่าพวกเขาเป็นพวกที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า

แม้ว่าแจนจะรู้สึกขอบคุณในที่พักอาศัยของโบสถ์ แต่แจนยังคิดว่า “พวกเขาพยายามจะชวนฉันเป็นชาวแอ็ดเวนติส พวกเขาคงไม่ได้ตัวฉัน ฉันรู้ว่าฉันเชื่ออะไร”

ดูเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นในสามเดือน แจนชอบนักศึกษาแอ็ดเวนติส และพวกเขาปฏิบัติต่อแจนด้วยความกรุณา แม้ว่าบางครั้งเขาจะละเมิดกฎด้วยการดื่มสุรา พวกเขาสร้างความเชื่อมั่นให้แจน ด้วยการให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่เขาต้องการ

วันหนึ่ง แจนได้รับเชิญให้ไปเที่ยวทางเรือทางภาคใต้ของนอร์เวย์ แจนชื่นชอบกับการไปเที่ยวครั้งนี้มาก สิ่งที่ทำให้แจนอบอุ่นใจที่สุด คือพวกคนหนุ่มสาวแสดงการเอาใจใส่สิ่งที่แจนสนใจ คือเรื่องการปกป้องสิ่งแวดล้อม

หัวหน้ากลุ่มคนหนุ่มสาวคนหนึ่ง คือ โจอะคิม ฮจอร์ทแลนด์ เชิญให้แจนศึกษาพระคัมภีร์กับเขา จริงๆ แล้วแจนไม่ค่อยสนใจ แต่ก็ไม่อยากทำให้โจอะคิม รู้สึกผิดหวัง แจนพยายามหาข้อแก้ตัวที่มีเหตุผลดีมากกล่าวแก้ตัวเช่นการกล่าวว่าเราไม่มีเวลาในวันนี้ บางทีวันพรุ่งนี้ก็แล้วกัน.....

ในเช้าวันต่อมา โจอะคิมกล่าวว่า “เฮ จำได้นะ ว่าเราพูดกันเรื่องอะไรเมื่อวานนี้” ให้เราศึกษาพระคัมภีร์วันนี้จะดีไหม

แจนพยายามหาข้อแก้ตัว “ผมไม่อาจศึกษาพระคัมภีร์ได้เพราะผมไม่มีพระคัมภีร์” แจนเป็นพยานในภายหลังว่า “นี่เป็นข้อแก้ตัวที่โง่เขลาที่สุด ซึ่งเขาไม่ควรจะพูดออกมา เพราะเขาแหวดล้อมด้วยผู้คนที่พระคัมภีร์ในเวลาไม่นาน มีผู้มอบพระคัมภีร์ไว้ในมือของเขาเล่มหนึ่ง”

ที่จะเชื่อในพระคัมภีร์ คนหนึ่งจะต้องเชื่อว่า พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แจนยังไม่มีความเชื่อในพระเจ้า โจอะคิมเปิดไปที่พระธรรมดาเนียล บทที่สอง แจนรับฟังด้วยอาการประหลาดใจแทบช็อก ที่คำพยากรณ์ในดาเนียลเกี่ยวกับการบังเกิดขึ้นของอาณาจักรมหาอำนาจ และการเสื่อมถอยลงของอาณาจักรเหล่านั้น และมีอาณาจักรใหม่รุ่งเรืองขึ้นมาแทนที่ กล่าวคือ : มีอาณาจักรบาบิโลน อาณาจักรเมโด-เปอร์เซีย อาณาจักรกรีก และอาณาจักรโรมัน และท้ายที่สุดอาณาจักร หรือประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรปซึ่งมาจากเท้า และนิ้วเท้าที่สร้างขึ้นจากเหล็กปนดิน

ตอนนี้แจนเชื่อว่าพระคัมภีร์บรรจุข้อมูลที่อัศจรรย์เหนือธรรมชาติ เขาจึงศึกษาพระคัมภีร์ต่อไป ณ เมืองออสโล เพื่อนๆ ช่วยแจนให้พบคำตอบในพระคัมภีร์เกี่ยวกับคำถามเรื่องความบาปเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เหตุใดพระเจ้าไม่ทรงทำลายซาตานทันที และพระคัมภีร์กล่าวอย่างไรในเรื่องการเนรมิตสร้างโลก เขาสามารถเชื่อในการทรงสร้างของพระเจ้าเหนือทฤษฎีวิวัฒนาการได้ แล้ววันนั้นได้มาถึงเมื่อแจนตัดสินใจถวายดวงใจให้กับพระเจ้า

แจนกล่าวเป็นพยานว่า ผมไม่เคยคิดว่าผมจะกลายเป็นคริสเตียน แต่น้ำหนักหลักฐานในเรื่องว่ามีพระเจ้า นั้นหนักเกินไปที่ใครจะปฏิเสธได้ แจนกล่าวว่า “จะต้องมีเป็นพระเจ้าแน่ และถ้าพระเจ้าทรงอยู่ตรงนั้นและพระองค์ทรงตรัสว่า พระองค์ทรงอยู่ พระองค์ไม่ใช่เหตุผลด้านตรรกะ แต่ทรงตรัสให้เราติดตามพระองค์ มีใครบ้างจะเข้าร่วมกับกองทัพที่พ่ายแพ้สงครามไปแล้วเรียบร้อย ถ้าเข้าร่วมก็โง่เต็มที่ ข้าพเจ้าเองขออยู่กับทีมที่ได้ชัยชนะคือทีมที่พระ-คริสต์เป็นแม่ทัพ

ปัจจุบัน แจน อายุ 30 ปี กำลังได้รับการฝึกฝนให้ทำงานเป็นศาสตราจารย์ ที่โรงเรียนศาสนศาสตร์โบเกนไฮเฟิน ในประเทศออสเตรีย หลังจากสำเร็จการศึกษา เขาหวังจะแบ่งปันกับผู้ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าในเขตภาคตะวันออกของเยอรมัน พอๆ กับจะแบ่งกับกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อพิทักษ์โลกด้วยพลังกำลังของพวกเขาเอง” แจนกล่าวว่า “ถ้าเพียงพวกเขาเชื่อในพระเยซูเข้ามาในชีวิต ความพยายามของพวกเขา ก็จะเป็นที่ศุกต้อง ถ้าพวกเขาเป็นมิชชันนารี และปราศจากพระเยซู งานของพวกเขาจะไม่นำไปสู่ชีวิตชั่วนิรันดร์”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปปรับปรุงแก้ไขตึกหลักใหญ่ ซึ่งเป็นตึกหลักที่ “มาเรียนโฮเฮ อะคาเดมี่” ในเมือง ดาร์มชตัท ประเทศเยอรมัน ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้วางแผนที่จะถวายเพื่อส่งเสริมงานของพระเจ้าในประเทศเยอรมัน ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน อันรวมไปถึงครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งพันธกิจ

- ในประเทศเยอรมนี เป็นที่รู้จักว่าเป็นดินแดนของ บทกวี และนักคิด-นักประพันธ์เพลง คือบาร์ช บีโรเฟน แฮนเดล ชูมันน์ เมนเดลซอลน์ บราร์ทส์ แวงเกอร์ และสเตรรา ทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นชาวเยอรมัน นักปรัชญายิ่งใหญ่ระดับโลกมีหลายคนที่เป็นคนเยอรมัน เช่น คานท์ เฮเกิล โซเฟ็นเซอร์ นีทเช และเฮเดกเกอร์ นักประพันธ์มีชื่อเสียงรวมไปถึง โกอเซ ซิลเลอร์ ฮอฟฟ์แมน และเรมาร์คว์ จิตรกรอันเป็นที่รู้จักดี คือ โฮลเบริน ดูเรอร์ เฟรดทริก เฟรดดริค และคลี

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 29 กุมภาพันธ์ 2020

อธิษฐานในห้องน้ำ

เล่าโดย แดนเต้ มาร์วิน เฮอร์แมนน์ วัย 36 ปี...ประเทศสเปน

แดนเต้ มาร์วิน เฮอร์แมนน์ รู้สึกว่าการศึกษาปีแรกที่วิทยาลัยแอ๊ดเวนตีส์ ในประเทศสเปน เป็นเรื่องที่น่าทึ่ง

กล่าวคือแดนเต้ เฮอร์แมนน์ได้ใช้เงินก้อนสุดท้ายที่เขาได้เก็บสะสมไว้ประมาณ 5,000 ยูโรไปกับการศึกษา ขณะที่ศึกษาอยู่เขาทำงานส่วนหนึ่งของเวลา เขาหาเงินได้อีก 5,000 ยูโรสำหรับครอบครัวของเขาซึ่งมีภรรยา และลูกชายที่ยังเล็กอีก 2 คน

ตอนนี้แดนเต้ต้องพบช่วงซัมเมอร์ระยะ 3 เดือนเพื่อทำงานเป็นบรรณกร คือการขายหนังสือของคริสตจักรเพื่อจะสะสมเงินไว้เป็นค่าเล่าเรียนในปีที่สองต่อไป

แดนเต้ไม่วิตกกับการทำงานหนัก แต่ใจจริงของแดนเต้คือเขาต้องการเดินทางจากโบสถ์หนึ่งไปยังอีกโบสถ์หนึ่ง เพื่อเป็นพยานให้กับคนหนุ่มสาวตามโบสถ์ต่างๆ ให้ทราบว่า เขาซึ่งเป็นคนเยอรมันได้หลงไปกับการสักลายทั่วตัว และพลาดพลั้งไปติดยาเสพติด เคยอาศัยอยู่ในเกาะ “คานารี” ตอนนี้ได้เลิกเสพยาเสพติด และกลายเป็นชาว แอ๊ดเวนตีส์คนหนึ่ง

แดนเต้รู้ตัวดีว่าเขาต้องทูลต่อพระเจ้าเกี่ยวกับปัญหาด้านการเงินของเขา เขาเดินไปยังที่เขาชอบ เป็นที่สงบเงียบ นั่นคือห้องน้ำของอพาทเมนต์ เมื่อเข้าไปแล้วเขาใส่กลอนล้อคประตู คุกเข่าลง และเทสิ่งที่อยู่ในดวงใจออกมา... “คุณพ่อที่รัก ปีแรกในวิทยาลัยได้ผ่านไปแล้ว ลูกได้คะแนนสูงสุดในชั้นของลูก ลูกมองเห็นว่าคุณพ่อทรงเรียกลูกให้มาเข้าเรียนวิชาศาสนศาสตร์ เพื่อเตรียมตัวรับใช้พระองค์”

แดนเต้มักจะเรียก “พระเจ้า” ว่า “คุณพ่อ” เสมอในการอธิษฐานเป็นการส่วนตัว

“คุณพ่อครับ ลูกทราบว่าลูกพอได้จัดเงินทุนการศึกษา ให้กับนักศึกษาบางคน โปรดช่วยลูกด้วย ลูกไม่ต้องการทำงานขายหนังสือคริสตจักร เพื่อมุ่งทำเงินให้ได้ถึงเป้า ลูกต้องการเทศนาเรื่องพระเยซู ลูกรู้สึกว่าลูกมีใจกระตือรือร้น ต้องการเป็นพยานให้คุณพ่อ แต่ตอนนี้ลูกไม่มีเงินสำหรับใช้จ่ายในปีการศึกษาต่อไป โปรดช่วยลูกด้วย”

แดนเต้หยุดพักการอธิษฐาน เขารู้สึกว่ามีเสียงเล็กๆ แผ่วเบาพูดตอบกับเขาว่า “เจ้าต้องการเงินเท่าไร”

แดนเต้คิดอย่างคร่ำๆ แล้วอธิษฐานต่อว่า “ลูกต้องเรียนอีกห้าปีในวิทยาลัย และแต่ละปีต้องใช้เงินประมาณ 1,000 ยูโร รวมห้าปีก็เป็นเงิน 5,000 ยูโร”

มีเสียงเล็กๆ และแผ่วเบาตอบมาว่า “ตกลง แดนเต้ ลูกเชื่อไหมว่าพ่อสามารถประทานเงินจำนวนนี้ให้ลูกได้”

“คุณพ่อครับ คุณพ่อทราบว่า ลูกยังไม่มีเงินเชื่อถึงขั้นนั้น แต่ลูกขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงช่วยให้ลูกเชื่อ และบัดนี้ลูกขอบพระคุณ คุณพ่อสำหรับเงินจำนวน 5,000 ยูโรที่จะทรงประทานให้ลูก”

ใน 10 นาทีต่อมา แดนเต้ได้รับเงิน 5,000 ยูโร

หลังจากการอธิษฐาน เขาออกจากห้องน้ำของอพาทเมนต์ และเดินตรงไปยังห้องรับแขกของอพาทเมนต์ เพื่อเช็คดูว่า ที่คุณแม่ส่งข่าวมาว่า จะมาเยี่ยม เดินทางมาถึงหรือยัง”

“สวัสดีครับ คุณแม่” เขาเอ่ยทักทายคุณแม่ เมื่อมองเห็นเธอนั่งบนโซฟาในห้องรับแขก เขาพูดเสริมว่า “คุณแม่ทราบหรือไม่ว่า ผมรักคุณแม่”

ฝ่ายคุณแม่ที่นั่งอยู่ในท่าเดิม ใบหน้าของคุณแม่ซีดเซียว ในมือข้างหนึ่งมีโทรศัพท์มือถือแนบอยู่ที่ข้างหูของเธอ

เมื่อแดนเต้ มองเห็นว่าคุณแม่หยุดพูดทางโทรศัพท์แล้ว เขารีบเอ่ยถามว่า “มีอะไรเกิดขึ้น คุณแม่ไม่สบายหรือ ทำไมใบหน้าของคุณแม่ขาวซีดจัง”

คุณแม่ตอบว่า “นี่ลูกทราบหรือเปล่า แม่พยายามประกาศขายบ้านในประเทศเยอรมัน มาแล้ว 10 ปี ยังขายไม่ได้ เมื่อสักครู่นี้เองแม่ได้รับข่าวสารจากนายหน้าขายบ้าน เค้านบอกว่ามีคนต้องการจะซื้อบ้าน เขาเสนอให้ 5,000 ยูโร นั่นเป็นราคาที่สูงกว่าที่แม่คาดหวังไว้เสียอีกนะ”

แดนเต้ไม่ทราบจะพูดอะไรต่อไป เขารู้สึกว่า ไม่เป็นการถูกต้องที่เขาจะโพล่งออกมาว่า “นั่นเป็นเงินที่ผมทูลขอจากพระเจ้าพอดี”

แต่แดนเต้พูดว่า “รอสักประเดี่ยวนะครับ...ผมจะไปที่ห้องน้ำของอพาร์ทเมนต์” พอไปถึงเขาลือคประตุ และคุกเข่าลงอธิษฐานว่า “โอคุณพ่อ ถ้าผมได้ทูลขอ 10,000 ยูโร คุณพ่อจะประทานให้หรือไม่ มีเสียงเล็กๆ แผลวเบาตอบมาว่า “แดนเต้ ลูกทูลขอ 5,000 ยูโร และพ่อก็ให้ 5,000 ยูโรตามที่ลูกขอแล้ว”

“ครับ ขอขอบคุณคุณพ่อ เพียงแต่ถ้าลูกได้ขอ 10,000 ยูโร คุณพ่อจะประทานให้ลูกหรือเปล่า”

“ใช่ พ่อก็จะประทานให้ลูก 10,000 ยูโร” มีเสียงเล็กๆ แผลวเบาตอบมา

แดนเต้ถามในเชิงตอรองว่า “ผมขอเปลี่ยนใจจะได้ไหม”

“ลูกขอแล้วเปลี่ยนแปลงไม่ได้” มีเสียงตอบมา “ลูกต้องเรียนรู้ที่จะคิดใหญ่โตกว่า ลูกคิดแต่ความจำเป็นปัจจุบัน พ่อประสงค์จะประทานให้ลูกมากกว่า พ่อต้องการให้ลูกเชื่อในตัวพ่อ และต้องการให้ลูกเชื่อในสิ่งที่พ่อจะประทานให้ตามที่ลูกมีความจำเป็น”

“ครับ” แดนเต้ทูล “แต่ใครจะเป็นคนบอกคุณแม่ของผมว่า เธอควรจะมีเงินขายบ้านทั้งหมดให้กับผม”

มีเสียงตอบมาว่า “ลูกยังไม่เชื่อหรือว่า พ่อสามารถทำสิ่งนี้ได้”

แดนเต้ตอบอย่างปลื้มใจว่า “ครับ..ลูกเชื่อ ลูกเชื่อแล้ว”

แดนเต้กลับไปห้องรับแขกของอพาร์ทเมนต์อีกครั้งหนึ่ง เพื่อพบกับคุณแม่ของเขา คุณแม่ยังคงนั่งบนโซฟาตัวเดิม”

เมื่อคุณแม่มองเห็นแดนเต้กลับเข้าห้องมา เธอได้เอ่ยขึ้นว่า “แดนเต้ลูกทราบบางสิ่งไหม...แม่คิดว่า นอกเหนือจากเงิน 5,000 ยูโรที่ขายบ้านได้แล้ว แม่จะเพิ่มเงินให้ลูกอีกจำนวนหนึ่ง เพื่อลูกจะได้ใช้จ่ายในการเรียนหนังสือต่อไป รวมทั้งดูแลครอบครัวของลูกด้วย”

ในเวลาดังกล่าวนี้ แดนเต้อายุ 36 ปี และเขาได้เรียนเสร็จปีสอง แดนเต้เชื่อว่าพระเจ้าทรงนำทางผู้ที่เชื่อฟังและดำเนินตามความเชื่อที่มีในพระองค์

แดนเต้กล่าวเป็นพยานอีกว่า “เมื่อพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของผม ผมตระหนักว่าได้เดินไปกับพระเจ้า...พระเจ้าไม่จำเป็นต้องเปิดเผยให้คุณทราบ ในสิ่งที่จะบังเกิดขึ้นทั้งหมด พระองค์ทรงขอให้คุณแม่เพียงไว้วางใจในพระองค์เท่านั้น”

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยขยายงานของ “วิทยาลัยซากันโตแอ๊ดเวนตีส” ด้วยการสร้างตึกสำหรับชั้นเรียน หลักสูตรศาสนศาสตร์เพิ่มขึ้น เพื่อให้สามารถรับนักศึกษาเช่น แดนเต้ ให้เข้ามาศึกษาได้มากขึ้น เพื่อจะสำเร็จออกไปรับใช้พระเจ้า...ขอพระบิดาเจ้าทรงอวยพระพรแด่พี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ผู้มีน้ำใจเอื้ออารี...ทูลขอพระพรในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งพันธกิจ

- พื้นที่ของประเทศสเปน ถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้การดูแลของ “ลาตินสหมิชชัน คอนเฟอเรนซ์” ซึ่งได้จัดระเบียบองค์กรขึ้นในปี ค.ศ. 1902 บี.จี.วิลคินสัน , จีน วิลเลเมีย และจูเลส โรเบิร์ต ถูกส่งมาในปี ค.ศ. 1903 เพื่อสำรวจความเป็นไปได้ และประเมินผล โครงการสำหรับการเปิดประชุมเผยแพร่ในประเทศสเปน โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษในเมืองใหญ่เช่น “บาเซลโลน่า” และ“แมดดริด” เมื่อพวกเขากลับไปแล้ว จูเลส โรเบิร์ต ได้เขียนรายงานว่า “หลังจากได้อยู่ในสเปน 4 สัปดาห์ เรามีแต่รายงานที่ดีเกี่ยวกับความเป็นไปได้ สำหรับการประกาศพระกิตติคุณ เพราะว่า แม้สถานการณ์ที่เป็นอยู่จะเป็นอย่างไร แต่พระเจ้าทรงเปิดทางให้” (จากข่าวในนิตยสาร “เด ลา โพรเฟดี” พฤษภาคม 1903)

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 7 มีนาคม 2020

ผ้า ๑๑ รวม 10 ปี

เล่าโดย ลอเรนทิว สเตฟาน ดร็กกา วัย 35 ปี...ประเทศสเปน

มีเด็กเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ระดับประถมเพียงสามคน ที่เข้าเรียนในโรงเรียนระดับประถมใกล้เมือง “บูซาเรสท์” เมืองหลวงของประเทศโรมาเนีย

เด็กทั้งสามคนเรียนเกรดแปดในชั้นเดียวกับ ลอเรนทิว สเตฟาน ดร็กกา เด็กทั้งสามได้รับเชิญชวนให้ ไปนมัสการที่โบสถ์ ลอเรนทิวรู้สึกรักพระเยซู และได้รับบัพติศมาในโอกาสต่อมา

ความปรารถนาของลอเรนทิว เหมือนดอกไม้ตูม และดอกไม้ที่นั่นเบ่งบาน เขาแสดงความประสงค์ออกมาว่าเมื่อโตขึ้นเขาจะทำงานเป็นศาสตราจารย์ เมื่อจบเกรดแปด ลอเรนทิว ต้องไปเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมของรัฐในเมือง “บูซาเรส” อย่างไรก็ดี ลอเรนทิวต้องได้คะแนนสูง เพราะโรงเรียนมัธยมที่กล่าวถึงมีที่นั่งเปิดให้เด็ก จากโรงเรียนอื่นเพียงยี่สิบที่นั่งเท่านั้น ในวันสอบเข้าเรียนต่อลอเรนทิว เดินเข้าไปในห้องสอบเขานั่งบนเก้าอี้ มองดูข้อสอบที่ได้รับแจกมาตรงหน้า และทำข้อสอบอย่างตั้งใจ แต่ผลการสอบออกมา เขาสอบได้ที่ 21 ลอเรนทิวพูดกับบิดา-มารดาว่า ผมเสียใจครับ ปีหน้าผมจะขอลองอีกครั้งนะครับ”

แต่ในปีที่สอบอีกครั้ง ลอเรนทิว ท้อถอยฝ่ายวิญญาณจิต เมื่อเวลาสอบเรียนต่อมาถึง ลอเรนทิวเดินเข้าไปนั่งสอบ เขามองกระดาษสอบที่ครูคนหนึ่งแจกให้ ลอเรนทิวรู้สึกตัวว่ามีบางสิ่งผิดปกติ เขาทราบในทันทีว่าที่ ผ่านมาเขาดำเนินชีวิตห่างเหินพระเจ้า และในสมองของเขารู้สึกว่างเปล่า เขาจึงเดินออกจากห้องสอบไป

สองสามปีต่อมอลอเรนทิวย้ายไปอยู่ประเทศสเปน และได้กลายเป็นคนงานก่อสร้าง เขาพบเด็กสาวคนหนึ่ง และตกหลุมรักกับเธอ ในที่สุดก็แต่งงานกัน และใช้ชีวิตห่างจากพระเจ้าไกลกว่าที่ผ่านมา เมื่อลอเรนทิว อายุ 23 ปี เขาพบกับลุงของเขาซึ่งเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ ผู้ซึ่งตั้งบ้านเรือนในประเทศสเปน การพบกับลุงทำให้ระลึกถึงความรักครั้งแรกที่เขามีกับพระเจ้า ซึ่งตอนนั้นเขาตั้งใจว่าจะอยากเรียนเป็นผู้รับใช้พระเจ้า ลอเรนทิว และภรรยาเริ่มศึกษาพระคัมภีร์ และได้รับบัพติศมาพร้อมกันในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์

เมื่อลอเรนทิว มองไปยังวันข้างหน้า เขารู้สึกสงสัย เขาจะวางแผนชีวิตของเขาอย่างไร เขาอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า พระองค์มีแผนสำหรับข้าพระองค์อย่างไร”

ในวันถัดมา เขาอธิษฐานอีก “พระบิดาเจ้า พระองค์มีแผนอย่างไรสำหรับชีวิตของข้าพระองค์อย่างไร”

สองคืนหลังจากที่ลอเรนทิวรับบัพติศมา ลอเรนทิวได้ฝันไปขณะนอนในตอนกลางคืน ในความฝันเขาเข้าไปในห้องสอบ นั่งลงที่โต๊ะตัวใหญ่ และมองที่กระดาษที่ได้รับแจก เขารู้สึกหวาดหวั่น นั่นเป็นข้อสอบคณิตศาสตร์ และเขาไม่ได้เตรียมตัวมาตลอดทั้งปี สมองของเขารู้มือแปดด้าน ความกังวลเกิดขึ้นกับความรู้สึก และหัวใจของ เต็มเร็วผิดปกติ และในขณะนั้นเอง ลอเรนทิวรู้สึกตัวตื่น มันเป็นเวลาตีสามพอดี ลอเรนทิวรู้สึกโล่งใจ คลายกังวล เมื่อรับรู้ว่ามันเป็นเพียงแค่ความฝัน

ลอเรนทิวล้มตัวลงนอนต่อ เขามีความฝันครั้งที่สอง ครั้งนี้เขายืนหลังแท่นเทศน์ กำลังพูด และยิ้มให้กับ ผู้ฟังในโบสถ์เมตดริต ที่เขาและครอบครัวไปนมัสการเป็นประจำ ผู้คนนั่งฟังด้วยความสนใจมาก สันติสุขได้แผ่ ธารไปทั่วโบสถ์ เขาเองรู้สึกที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าสถิตกับเขาและผู้ฟัง

ในตอนเช้า ลอเรนทิว พยายามไม่นึกถึงความฝันของคืนที่ผ่านมา เขาอธิษฐานอย่างที่เคยทำ “พระบิดา เจ้าพระองค์มีแผนการอะไรสำหรับข้าพระองค์”

ในหลายคืนต่อมา ลอเรนทิวเกิดฝันอีก คราวนี้เขาเข้าไปในห้องเรียน และนั่งลงที่เก้าอี้ สายตาจ้องไปที่แผ่นกระดาษ นี่เป็นข้อสอบในภาษาโรมาเนีย ซึ่งเขาไม่ได้อ่านทวนมาเป็นปี อีกครู่หนึ่งต่อมา อย่างไรก็ตาม เขาย้ายไปนั่งที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง ตอนนั้นเขาพูดกับผู้คนกลุ่มหนึ่ง เขายิ้มและหัวเราะ ขณะที่ผู้ฟังมีความรู้สึกชื่นชมยินดี เพราะต่างรู้สึกว่าเขาพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขา

ความฝันคล้ายกันนี้เกิดขึ้นแทบทุกคืน ห้องเรียนเกือบจะเหมือนกัน แต่ข้อสอบแตกต่างกันไป เขาไม่เคยได้เตรียมเพื่อทำข้อสอบ และเขารู้สึกเป็นทุกข์กังวลใจเป็นอย่างมาก

หลังจากนั้นฉากของห้องสอบเปลี่ยนเป็นโบสถ์ มีโต๊ะตัวหนึ่ง และหมู่คนนั่งในโบสถ์ เขาทำการสอน และรู้สึกว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในที่ประชุม

ความฝันเช่นนี้เกิดกับ ลอเรนทิวตลอดสามเดือน ลอเรนทิว นึกถึงสงสัยว่า พระเจ้าบอกกับเขาให้ทำงานเป็นศาสตราจารย์ใช่ไหม “แต่จะเป็นไปได้อย่างไร” เขาทูลถามพระเจ้าในคำอธิษฐาน โดยให้เหตุผลกับพระองค์ว่า “ผมแต่งงานแล้ว และมีครอบครัวที่จะต้องเลี้ยงดู”

ลอเรนทิวยังคงฝันต่อมาเรื่อยๆ หนึ่งปีผ่านไป สองปี สามปี และแล้วก็สี่ปี เขาบอกกับบิดา-มารดาของเขาตลอดจนเพื่อนๆ ที่ใกล้ชิดเกี่ยวกับความฝัน พวกเขาอธิบายว่า ครั้งหนึ่งในอดีต ลอเรนทิวเคยคิดมุ่งมั่นจะเป็นศาสตราจารย์ ดังนั้นจิตใจสำนึกได้ค่อยมาเข้าเตือนในความฝันของเขานั่นเอง....

ในที่สุดลอเรนทิว ค้นชินกับความฝัน ขณะที่เขานอนหลับ เขาจะต้องรอให้ความกังวลใจในส่วนแรกของความฝันให้ผ่านไป เพื่อเขาจะรู้สึกชื่นชมยินดีในส่วนที่สอง

ในทุกๆ เย็น ลอเรนทิวจะอธิษฐานว่า “โอพระบิดาเจ้า พระองค์มีแผนอะไรสำหรับข้าพระองค์”

เวลาผ่านไป 10 ปี ลอเรนทิวได้บอกกับภรรยาของเขาเกี่ยวกับความฝัน ในตอนเย็นวันหนึ่ง ลอเรนทิวและภรรยาของเขาไปประชุมกับการประชุมร่วมของคนหนุ่มสาว ซึ่งมีผู้มาเข้าร่วม 250 คน ดูเหมือนผู้เทศนาอ่านความคิดของลอเรนทิวออก ทุกครั้งที่ลอเรนทิวยกปัญหาหรืออุปสรรค ที่จะเป็นผู้รับใช้ขึ้นในใจ ผู้เทศนาจะตอบข้อกังขาของเขาจากแท่นเทศน์ โดยที่ลอเรนทิวไม่ได้เอ่ยปาก หรือถามในปัญหานั้นแม้ครั้งเดียว ภรรยาของลอเรนทิวเอาศอกกระทุ้งที่ศีรษะของสามีหลายครั้ง และทุกครั้งเธอจะพูดว่า “พระเจ้าบอกพี่ให้ไปเข้าเรียนในโรงเรียนศาสน-ศาสตร์แน่นอน”

สามเดือนต่อมา ลอเรนทิว ภรรยาของเขา และลูกชายอายุ 9 ขวบได้ย้ายเข้าไปพักในบ้านพักนักศึกษาที่มีครอบครัวที่ “วิทยาลัยแอ็ดเวนติสซากันโต” ซึ่งตั้งอยู่ห่างออกไป 380 กิโลเมตร ทางทิศตะวันออกของเมืองแมดดริดและจากนั้นเป็นต้นมา ความฝันดังกล่าวไปหยุดไป

ตอนนี้ลอเรนทิวได้มุ่งศึกษาอย่างเอาจริงเอาจัง และในวันนี้เขาอยู่ปีสองในโรงเรียนศาสนศาสตร์ ลอเรนทิวกล่าวเป็นพยานว่า “ทุกชั้นที่ผมเข้าเรียน และขณะที่ผมได้ใช้เวลากับครูเป็นส่วนที่สองของความฝัน แต่ผมไม่พลาดจากส่วนแรกของความฝัน และทุกวันนี้ส่วนที่สองของความฝันคือความเป็นจริงในชีวิตประจำวันของผม”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปสร้างอาคารเรียน ของโรงเรียนศาสนศาสตร์ที่มีความจำเป็น นี่คือนิสัยที่ลอเรนทิวกำลังศึกษา เพื่อเตรียมตัวเป็นผู้รับใช้พระเจ้า ซึ่งโรงเรียนศาสนศาสตร์ เป็นส่วนหนึ่งของวิทยาลัยแอ็ดเวนติสซากันโต...ขอคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่มีน้ำใจเอื้อเฟื้อส่งเสริมงานของพระเจ้าในประเทศสเปน ขอพระบิดาเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน... ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 14 มีนาคม 2020

การตัดสินใจที่ยิ่งใหญ่

เล่าโดย พอลล่า คริสติน่า กลิบัท วัย 18 ปี...ประเทศโรมาเนีย

คุณจะต้องทำอะไรบ้าง เมื่อคุณจะทำการตัดสินใจครั้งใหญ่

พอลล่า คริสติน่า กลิบัท ต้องทำการตัดสินใจครั้งใหญ่ เมื่อเธออายุ 14 ปี และกำลังเรียนสำเร็จเกรด 8 ในประเทศโรมาเนีย เธอจะต้องตัดสินใจว่าจะไปเรียนต่อชั้นมัธยมปลายที่ไหนดี

พอลล่าต้องการเป็นครูสอนชั้นประถมศึกษา เธออาจไปสอบเข้าโรงเรียนมัธยมของรัฐบาล ซึ่งอยู่ใกล้บ้าน ซึ่งมีสอนทั้งสายศิลป์ และสายวิทย์ ขณะที่โรงเรียนชั้นมัธยมปลายแอ็ดเวนติส ซึ่งตั้งอยู่อีกเมืองหนึ่งไกลออกไปมีสอนเฉพาะสายวิทย์

พอลล่าอธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์ที่บ้านในหมู่บ้าน “ทาร์กู มูเรส” ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือของภาคกลางประเทศโรมาเนีย พอลล่าพูดคุยกับคุณพ่อ คุณแม่ และอ่านข้อความจากหนังสือของ เอลเลน จี. วัตต์ เพื่อจะนำไปเป็นแนวปฏิบัติตน

ขณะที่เธออ่าน เธอได้พบคำแนะนำที่ว่า ให้เด็กแอ็ดเวนติสเข้าศึกษาในสถาบันที่ไม่ใช่แอ็ดเวนติสได้ เพื่อเด็กเหล่านั้นจะได้เรียนรู้อะไรมากขึ้น เพื่อจะได้ทราบว่าทำตัวเป็นแสงสว่างในโลกนี้ได้ได้อย่างไร

ในหนังสือของ เอลเลน จี. วัตต์ ใน “คำแนะนำต่อบิดา-มารดา ครู และนักเรียน” เอลเลน วัตต์ เขียนว่า “ผู้ติดตามพระคริสต์จะต้องแยกตนเองออกจากโลก ในหลักการ และความสนใจ แต่ก็ไม่ควรแยกตัวเองออกอยู่ต่างหากจากโลก” “นักศึกษาชาววัลเดนเซียน ได้ใช้อิทธิพลในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของพวกเขา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งโรงเรียนในศตวรรษที่ 13” (หนังสือ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” ของ เอลเลน จี. วัตต์, หน้า 323) ในที่สุดพอลล่าตัดสินใจสมัครเข้าเรียนโรงเรียนมัธยมของรัฐบาล เธอคิดว่าจะเป็นโอกาสดีที่จะแบ่งปันเรื่องพระ-เยซู ขณะที่เธอเตรียมตัวที่จะเป็นครูในโรงเรียนแอ็ดเวนติส

แต่ก่อนอื่นเธอต้องผ่านการสอบเข้าเรียนต่อ เธออธิษฐานว่า “ถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ขอให้ได้เรียนต่อชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนของรัฐ โปรดช่วยให้ข้าพระองค์ทำข้อสอบได้และสอบผ่านด้วยเถิด”

การสอบแข่งขันนั้นยากลำบาก เพราะโรงเรียนของรัฐแห่งนั้นรับเกรด 9 ได้เพียง 150 คน ในขณะที่มีเด็กมาลงชื่อสอบ 600 คน นั่นหมายความว่าเด็กจำนวน 4 คนจะสอบผ่านเข้าเรียนได้เพียง 1 คนเท่านั้น ปรากฏว่าพอลล่าสอบเข้าได้อันดับที่เจ็ดของจำนวนนักเรียนที่เข้าสอบทั้งหมด

พอลล่าสอบเข้าได้คะแนนดีมาก กระนั้นพอลล่าก็ไม่ค่อยสบายใจนัก เป็นการยากที่จะออกจากโรงเรียนแอ็ด-เวนติส เธอทราบว่าครูโรงเรียนรัฐบาลจะไม่อธิษฐาน และเด็กนักเรียนไม่ร้องเพลงเกี่ยวกับพระเยซู

ก่อนโรงเรียนเปิดสองสัปดาห์ พอลล่าฝันร้ายตอนกลางคืนเกี่ยวกับเรื่องในโรงเรียนของรัฐ ครูส่วนใหญ่เป็นคนหยิ่ง และไม่น่ารัก พวกเขาคร่ำครวญว่าพอลล่าทำผิดต่อเพื่อนๆ ในชั้น ในความฝันพอลล่ารู้สึกว่าคุณกล่าวหาอย่างผิดๆ ทำให้พอลล่าเสียใจมาก เมื่อโรงเรียนเลิก ขณะที่พอลล่าเดินกลับบ้าน เธอได้ยินเสียงตะโกนไล่หลังมาว่า “ลาออกไปเลย และอย่ากลับมาอีก” พอลล่ารีบหันหน้ากลับไปดูว่า ใครเป็นคนตะโกนแนะนำเธอแบบนั้น แต่เธอไม่เห็นใครเลย

ในเช้าวันรุ่งขึ้นพอลล่าอยากจะทำอะไร ความฝันของเธอหมายความว่า ความฝันของเธอหมายความว่า เธอไม่ค่อยแน่ใจว่าความฝันนั้นมาจากพระเจ้า เพราะเธอทราบว่าพญามารสามารถทำให้คนหนึ่งฝันอะไรก็ได้ พอลล่าอธิษฐานว่า “พระบิดาถ้าความฝันนั้นมาจากพระองค์ ขอทรงอย่าให้ข้าพระองค์ทราบในวิธีใดวิธีหนึ่งด้วยเถิด”

พอลล่าปรึกษาเรื่องนี้กับบิดามารดาของเธอ พวกเขาตอบว่าเธอต้องทำการตัดสินใจเอง ดังนั้นเธอจึงอธิษฐาน และทำการอดอาหารไปพร้อมกันด้วย ในเวลาเดียวกันพอลล่าอ่านพระคัมภีร์ และหนังสือของเอลเลน จี. ไวท์ เธอรู้สึกที่ ทุกสิ่งที่เธออ่านบอกว่าเธอควรไปโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส

ในหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์ ใน “คำแนะนำแก่บิดา-มารดา ครู และนักเรียน” กล่าวว่า “การที่จะให้ครูผู้มีความหยิ่ง และไม่มีความรักสอนในโรงเรียนของเราเป็นความชั่วร้าย (หน้า 175) ในหนังสือเล่มเดียวกัน พอลล่าอ่านพบว่า “โรงเรียนโบสถ์ของเราได้รับการเฉลิมโดยพระเจ้า เพื่อเตรียมเด็ก ๆ ให้ทำงานที่ยิ่งใหญ่” (หน้า 176)

พอลล่าคิดว่า “ฉันต้องการได้รับการฝึกฝนเพื่อเตรียมตัวเป็นครูที่โรงเรียนของรัฐ แต่โรงเรียนแอ๊ดเวนตีสสามารถฝึกอบรมฉันได้ดีกว่า แม้ว่าโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสจะมีเฉพาะสายวิทย์เท่านั้น”

จากนั้นพอลล่าอ่านหนังสือของเอลเลน จี. ไวท์ อีกเล่มหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่า “การแนะนำสำหรับเด็ก” ซึ่งกล่าวว่า “ในการวางแผนเรื่องการศึกษาสำหรับเด็ก ๆ ที่อยู่นอกบ้าน บิดามารดาควรตระหนักว่า ไม่เป็นการปลอดภัยที่จะส่งพวกเขาไปเรียนในโรงเรียนของรัฐ ดังนั้นจึงควรพยายามส่งเด็ก ๆ ไปเรียนหนังสือที่ให้การศึกษานานพื้นฐานของพระ-คัมภีร์” (หน้า 304)

ในที่สุดพอลล่าตัดสินใจสมัครสอบเข้าในโรงเรียนของรัฐได้ และไปสมัครเข้าเรียนเกรด 9 ในโรงเรียนมัธยมปลายแอ๊ดเวนตีส พอลล่าได้เรียนรู้บทเรียนสำคัญบางประการเกี่ยวกับการเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า พอลล่าอธิษฐาน และขอคำแนะนำจากคุณพ่อ คุณแม่ของเธอ พอลล่าอ่านพระคัมภีร์ และงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ เพื่อการตัดสินใจอันถูกต้อง

พอลล่าแน่ใจว่าเธอตัดสินใจเลือกสิ่งถูกต้อง ขณะที่พอลล่าเรียนชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส เธอได้มอบถวายจิตใจของเธอให้พระเยซู ด้วยการรับบัพติศมาเมื่อเธออายุ 16 ปี และตอนนี้เธออายุ 18 ปี และจะสำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมปลายในเร็วๆ นี้ พอลล่าตระหนักว่าเธอมีเวลาอีกมากที่จะเรียนรู้ในการเป็นครู ขณะศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย

พอลล่ากล่าวเป็นพยานว่า “การดำเนินไปกับพระเจ้าของฉันนับว่าก้าวหน้า ฉันไม่ใช่ยาเสพติด และมีเรื่องอัศจรรย์ในการกลับใจของฉัน พระเจ้าทรงนำทางชีวิตของฉันที่ละก้าว ฉันต้องการกล่าวขอบคุณคนหนุ่มสาวให้ดำเนินไปกับพระเจ้าที่ละย่างก้าว ทุกย่างก้าวในชีวิตของเรา เราจำเป็นต้องฟังฟังในพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงทำงานในชีวิตของเรา”

เมื่อสามปีที่แล้ว ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ได้ส่งไปช่วยใน “รายการเอื้อมือออกไป” ยังผู้คนในประเทศโรมาเนีย ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่มีส่วนในการถวายทรัพย์ในครั้งนั้น และในครั้งนี้ในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ สำหรับพันธกิจของพระเจ้าในประเทศโรมาเนีย ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่านตลอดไป...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 21 มีนาคม 2020

พระเจ้าในเรือนจำ

เล่าโดย อีลีนา วัย 20 ปี...ประเทศโรมาเนีย

ฉันอายุ 20 ปี เป็นคนชอบครุ่นคิดแต่เรื่องของตัวเอง ฉันอาศัยอยู่ในประเทศโรมาเนีย และฉันชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับการเป็นพยานส่วนบุคคล

เมื่อฉันพบศาสตราจารย์เซเวนต์เดย์แอ็ดเวนติส เขาถามฉันว่า “คุณชอบอ่านหนังสือประเภทไหน” ฉันบอกชื่อหนังสือเล่มสุดท้ายที่ฉันอ่าน เป็นหนังสือที่เขียนขึ้นจากคำพยานที่เกิดขึ้นกับชีวิตของผู้ประพันธ์เอง”

อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา ศาสตราจารย์คนนั้นซื้อหนังสือมาฝากฉันสามเล่ม ซึ่งเนื้อหาเต็มไปด้วยเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับชีวิตของบุคคลที่กล่าวคำพยาน

อยู่มาวันหนึ่ง ฉันคิดอยากเขียนประสบการณ์ของตัวเองที่มีกับพระเจ้า ฉันอยากที่จะเริ่มต้นตอนฉันอยู่ในวัยเด็ก เพราะตอนเป็นเด็กฉันมีความสุข และมีความอบอุ่นมาก ฉันอยากเขียนเรื่องที่ผมชอบกล่าวว่าคุณปู่ของคุณย่าของฉัน ซึ่งบางครั้งทำให้ท่านทั้งสองเสียอารมณ์ เพราะฉัน ตอนนั้นฉันอายุราว 4-5 ปี และฉันรู้สึกสนุกมากที่ได้พูดล้อท่านทั้งสอง

ถ้าฉันเขียนเรื่องคำพยานส่วนตัว ฉันอยากเขียนถึงวันแรกที่ฉันไปโรงเรียนด้วย เป็นวันที่ฉันมีความสุข คุณย่าเป็นคนพาฉันไปส่งที่โรงเรียน และต่อมาคุณย่าเป็นคนช่วยเรื่องการบ้านของฉันที่บ้านด้วย

ฉันรู้สึกได้ว่า คุณย่ารักฉันมาก ฉันอาศัยอยู่กับคุณย่า และปู่จนถึงวันที่ฉันเข้าไปอยู่ในเรือนจำ

ถ้าฉันเขียนคำพยานส่วนตัวของฉัน ฉันจะเล่าถึงช่วงเวลาที่มีความสุขขณะอยู่ในเรือนจำ ฉันจะพรรณนาถึงคนดี คือบุคคลที่ฉันได้พบคือ อาจารย์ชาวแอ็ดเวนติส ผู้ซึ่งเข้ามาเยี่ยมฉัน และเด็กสาวคนอื่นๆ ผู้ซึ่งได้ทำในสิ่งที่ผิดพลาดในชีวิต และต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ปกติอาจารย์แอ็ดเวนติสจะมาพร้อมกับนักศึกษาจิตอาสาสามคน พวกเขาจะฉายภาพจากเครื่องฉายพาวเวอร์พอยท์ พวกนักศึกษาก็จะสอนให้เราร้องเพลงที่กล่าวถึงความรักของพระเจ้า ทำให้ฉัน และเพื่อนๆ ที่มาฟังมีกำลังใจขึ้นมาก และเราจะนำเพลงที่เราได้เรียนรู้ไปใช้ร้องตามลำพัง ขณะที่อยู่ในเรือนจำเพื่อให้กำลังใจตัวเอง หนึ่งในเรื่องของพระเยซูจากพระคัมภีร์ทำให้เรามีความหวังขึ้นมาก เพราะพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า และทรงให้อภัยคนบาปที่ทำบาปได้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการทำความบาปร้ายแรงสักเพียงใดก็ตาม

ถ้าฉันเขียนคำพยานส่วนบุคคล ฉันจะเล่าถึงช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของฉัน คือตอนที่ฉันอายุ 17 ปี ฉันได้ทำผิดกฎหมายร้ายแรง ฉันถูกจับ ในช่วง 9 เดือนที่ฉันถูกไต่สวน ถูกนำขึ้นศาล และถูกตัดสินให้จำคุก 12 ปี ฉันอยู่ตามลำพัง เพราะคุณปู่ของฉันตายจากฉันไป 5 ปีก่อนฉันถูกจับ ขณะที่คุณย่าของฉันตายไปไม่กี่เดือนก่อนฉันจะทำผิดร้ายแรง ในช่วง 9 เดือนที่ฉันถูกดำเนินคดี ฉันอยู่ตามลำพัง ไม่มีใครจากครอบครัวมาเยี่ยมฉัน ไม่มีใครจ้างทนายมาต่อสู้คดีแทนฉัน

แต่ทุกสิ่งเปลี่ยนไปเมื่อพวกเขาส่งฉันมาอยู่ในเรือนจำ ผู้คุมบางคนมีใจกรุณา โดยเฉพาะผู้คุมหญิงที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลฉันเป็นพิเศษ เพื่อเสริมสร้างชีวิตของฉันขึ้นใหม่ อีกอย่างฉันชอบพันธกิจในเรือนจำของศาสนา-จารย์แอ็ดเวนติส และนักศึกษาจิตอาสาที่มาช่วย ฉันได้พบบุคคลที่มีนิสัยน่ารัก น่าอัศจรรย์ใจ ฉันรู้สึกชอบพอพวกเขา ทั้งๆ ที่เมื่อก่อน ฉันรู้สึกว่าฉันไม่มีอะไรดีพอที่ฉันจะรู้สึกชอบพอใครได้

ชาวแอ็ดเวนตีสพูดจาสุภาพ และมีน้ำใจกรุณา และพวกเขาสอนฉันให้ทำในสิ่งที่เป็ประโยชน์ และให้เชื่อวางใจในพระเจ้า ฉันรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉัน นับถึงวันนี้ฉันอยู่ในเรือนจำมาแล้วสามปีเจ็ดเดือน และฉันประพฤติตัวดีทุกอย่าง จนฉันได้รับสิทธิพิจารณาให้ถูกปล่อยเป็นอิสระในอีกสองปี โดยต้องทำทัณฑ์บนไว้ว่าจะไม่ทำผิดกฎหมายอีก จะประพฤติตัวดี และทำประโยชน์ต่อสังคม ฉันจะต้องแสดงตัวว่าฉันสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างอิสระ

ถ้าฉันเขียนคำพยานส่วนบุคคล ฉันต้องยอมรับว่า ฉันมีประสบการณ์ความเศร้าโศกในชีวิตเพียง 20 ปีเท่านั้น แม้ว่าจะเป็นเรื่องยากที่จะเล่าถึงเรื่องที่ผ่านมา ครอบครัวของฉันประสบกับความยากลำบากในด้านการเงิน พวกเขาไม่ได้อยู่เคียงข้างฉันในเวลาที่ควรจะอยู่ มีความรุนแรงหลายอย่างเกิดขึ้นในชีวิตของฉัน ที่ฉันไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ สิ่งนี้อาจเป็นเหตุผลที่ฉันไม่เคยเปิดเผยเกี่ยวกับชีวิตของฉัน และอาจเป็นสิ่งที่ฉันเองที่ก่อนหน้านี้ได้พบกับศาสตราจารย์ และนักศึกษาแอ็ดเวนตีส ที่ฉันเป็นคนที่เก็บกด ชอบคิดแต่เรื่องของตัวเอง และมีอารมณ์พลุ่งพล่านเสมอ แต่บัดนี้สิ่งเลวร้ายเหล่านั้น พระเยซูได้ทรงช่วยให้ฉันก้าวผ่านไปแล้ว

ถ้าคุณย่าของฉันไม่ตาย ฉันคงไม่ต้องทำผิดและไปติดคุก แต่สิ่งต่างๆ เลวร้ายลงอย่างรวดเร็ว หลังจากที่คุณย่าได้ตายจากฉันไป และฉันได้ฆ่าคน คนหนึ่งตาย

ฉันหวังว่าหลังจากที่ฉันได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำ ในวันที่หนึ่งฉันจะมีครอบครัวของตัวเอง ฉันตั้งใจจะทำบางสิ่งที่มีประโยชน์สำหรับชีวิตของฉัน และสังคม

แต่เวลานี้ฉันอายุเพียง 20 ปี ฉันชอบครุ่นคิดแต่เรื่องของฉันเอง และฉันชอบอ่านประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงชีวิตของใครบางคน ฉันตั้งใจว่าสักวันหนึ่งฉันจะเขียนคำพยานจากชีวิตของฉันเองบ้าง เพื่อจะได้ช่วยบางคนที่มีชีวิตเลวร้ายเหมือนฉัน ซึ่งได้เปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ หลังจากได้รับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว

สามปีที่แล้ว ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามได้ช่วยใน “รายการเอื้อมออกไปสำหรับเยาวยชนในโรมาเนีย” ซึ่งบังเกิดผลมาก ทำให้มีเยาวยชนต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจำนวนมาก รวมทั้ง “อีลีนา” ที่เราได้ฟังเรื่องของเธอในวันนี้...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายทรัพย์เพื่อช่วยพันธกิจของพระเจ้าในประเทศโรมาเนียอีกในไตรมาสนี้.. ขอพระเจ้าทรงอวยพรทุกท่าน รวมทั้งโบสถ์ หรือสถานที่นมัสการของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลเพิ่มเติม

- ชื่อ “โรมาเนีย” มาจากคำในภาษา “ลาติน” แปลว่า “โรมันเนส” ซึ่งหมายความว่า “ประชากรของอาณาจักรโรมัน
- ประเทศโรมาเนีย มีปราสาทเก่าแก่ ชื่อ “ปราสาทเปเลส” ตั้งอยู่ที่ “ซินเนียอะ” เป็นปราสาทหลังแรกของทวีปยุโรป ปราสาทหลังนี้มีโรงผลิตไฟฟ้าของตนเอง เมื่อเปิดไฟตอนกลางคืนจึงมีความงามวิจิตรพิสดารมาก ปราสาทแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1888 (131 ปีมาแล้ว) ทุกวันนี้ยังรอให้แขกมาเยือนอยู่ทุกวัน
- ประเทศโรมาเนีย เคยได้รับ 10 เหรียญทองจากโอลิมปิก เกมส์ เมื่อปี 1976 แข่งที่เมือง “มนเทรีย ประเทศแคนาดา” โดย นาเดีย คอมมานูชิ ใน ยิมนาสติก เกมส์
- ประเทศโรมาเนีย มีโบสถ์ที่สร้างด้วยไม้สูงที่สุดในโลก และเป็นสถาปัตยกรรมความสูงอันดับสองในทวีปยุโรป ซึ่งตั้งอยู่ที่ “สปันตา เปริ มารามูเรส” ในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของโรมาเนีย โบสถ์สูง 257 ฟุต (78 เมตร) ส่วนยอดเป็นรูปไม้กางเขน สูง 23 ฟุต (7 เมตร) ไม้กางเขนหนัก 1,000 ปอนด์ (หรือ 454 กิโลกรัม)

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 28 มกราคม 2020

หมู่บ้านโรมาพบวันสะบาโต

เล่าโดย ปีเตอร์ มิซิการ์ วัย 44 ปี

รายการวันสะบาโตที่สิบสาม

เพลงโดยผู้มานมัสการ	“อย่าลืมวันสะบาโต”	เลขที่ 330
กล่าวต้อนรับ		ประธานโรงเรียนวันสะบาโต
อธิษฐาน	
รายการ	“หมู่บ้านโรมาพบวันสะบาโต”	
เงินถวาย	
เพลงปิด	“นำเขามา”	เลขที่ 273
ผู้อธิษฐานปิด	

มีผู้คนจำนวนถึง 2,000 คนที่อาศัยอยู่ในนิคมโรมา ประเทศสโลวาเกียแสดงตนว่าเป็นคริสเตียน แต่พวกเขากลับไม่มีโบสถ์ที่จะนมัสการ พวกเขาแทบจะไม่เคยได้อ่านพระคัมภีร์เลย

ภายหลังจากที่ประเทศสโลวาเกียเป็นเอกราชเมื่อปี ค.ศ. 1993 มีมิชชันนารีจำนวนมากเริ่มเดินทางเข้าไปยังนิคมราคูชิ ในระยะแรกมีสามมิชชันนารีคนหนึ่งได้เทศนาที่ถนนกลางเมืองในทุกๆ วันอาทิตย์ ผู้คนสนใจเข้ามาร่วมฟังแต่พบว่าพวกเขาก็มีความเข้าใจเพียงเล็กน้อยเพราะพวกเขาไม่เคยได้อ่านพระคัมภีร์

มีชายในหมู่บ้านคนหนึ่งชื่อ ปีเตอร์ มิซิกา เขาสนใจที่จะฝึกซ้อมวงดนตรีของเขามากกว่ามาฟังเทศนา เขาเล่นกีตาร์เบส ใงานแต่งงานและงานศพ และบ่อยครั้งที่วงดนตรีของเขาจะมีน้องชายของเขาชื่อ ปาโวล มาเล่นด้วยโดยเล่นดนตรีไปพร้อมกับตีเครื่องตีเมลลอกฮอลล์ไปด้วย แต่ปีเตอร์ไม่เคยตีเครื่องตีเมลลอกฮอลล์ ขณะกำลังเล่นดนตรี เขาจึงถูกมอบหมายให้เป็นผู้ขับรถเสมือ

เมื่อการดำเนินงานจบลง เขาได้แบ่งผู้เข้าร่วมออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือผู้ที่มีภริยามารยาทเรียบร้อยดี มีความเข้าใจในเพลงอย่างดี และสองกลุ่มที่มีทัศนคติที่เป็นแบบเก่าๆ ที่ชอบตีเมล ส่วนนักดนตรีอื่นๆ จะไม่อาจถูกแบ่งได้แน่ชัดเพราะพวกเขาก็ตีเมลจนเมา

ปีเตอร์ มองดูผู้คนที่กำลังดูคอนเสิร์ตอย่างตั้งใจ ซึ่งความแตกต่างระหว่างผู้คนที่มาทั้ง 2 กลุ่มนี้ขึ้นอยู่กับการเล่นนั้นเอง และเมื่อผู้คนที่ตีเครื่องตีเมลลอกฮอลล์ คนรักรวยก็จะมีอุปนิสัยเหมือนๆ กับคนยากจน และบ่อยครั้งที่เหตุการณ์จบลงด้วยการชกต่อยและผู้เสียชีวิต

เมื่อกลุ่มผู้คนรวมถึงนักดนตรีต่างมีเงินเมากันอย่างบ้าคลั่งในสาธารณรัฐเชค ปีเตอร์และน้องชายของเขาเลือกที่จะหยุด “ฉันจะหยุดเล่นเพลงทางโลก” ปาโวลกล่าว “ฉันจะเล่นเพลงของพระเจ้า”

ปาโวลเคยได้ฟังเพลงคริสเตียนที่ได้ยินมาจากมิชชันนารีที่มาเยี่ยม ดังนั้น ปีเตอร์ ปาโวล และนักดนตรีคนอื่นๆ จึงพากันมาเล่นเพลงคริสเตียนที่บ้านของปาโวล และในครั้งหนึ่งปีเตอร์ได้เห็นพระคัมภีร์อยู่บนโต๊ะ

“นี่คือหนังสืออะไร” เขาถามและหยิบขึ้นมาดู
ปาโวลรีบฉวยมันออกไปจากมือของเขาแล้วพูดว่า “วางมันลง” มันไม่ใช่ของพี่
ปาโวลกำลังศึกษาพระคัมภีร์ และไม่ต้องการที่จะให้ใครรู้
ระหว่างที่ปาโวล และเพื่อนในวงดนตรีกำลังซ้อมดนตรีอยู่ ปีเตอร์ได้แอบหยิบพระคัมภีร์แล้วเอากลับบ้าน
เวลาผ่านไปหนึ่งเดือน ปีเตอร์อ่านพระธรรมวิวรณ์จนจบ แล้วกลับมาอ่านพระกิตติคุณทั้งสี่ คือมัทธิว
มาระโก ลูคา และยอห์น ผ่านไปสักระยะหนึ่ง ปีเตอร์บอกกับปาโวลว่า คำป็นคนเอาพระคัมภีร์ไปเอง ปาโวลพูด
ไม่ออก ได้แต่รอว่าเมื่อปีเตอร์อ่านจบ จะเอาคืนเขา

วันหนึ่งปีเตอร์อ่านพระธรรม มาระโก 16:16 พระเยซูตรัสว่า “ใครเชื่อ และรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ใครไม่
เชื่อจะต้องถูกลงโทษ”

ปีเตอร์ปิดพระคัมภีร์ และเปิดใหม่ และเปิดตรงกับหน้าพระคัมภีร์ใน มาระโก 16:16 เป็นอย่างนี้ถึงสาม
ครั้ง ทำให้ปีเตอร์รู้สึกตื่นเต้นมากจึงถือพระคัมภีร์ไปที่บ้านของปาโวลน้องชาย ตอนนั้นปาโวลกำลังเล่น
เต็นเชือกอยู่กับเพื่อนสองคนที่ลานบ้าน

ปีเตอร์ร้องบอกน้องชายว่า “มาดูข้อพระคัมภีร์นี้สิ” ..พลางอ่านข้อพระคัมภีร์ มาระโก 16:16 ให้ปาโวล
และเพื่อนทั้งสองของปาโวลฟัง

“โปรดรับบัพติศมาให้ฉันเถอะ” ปีเตอร์ร้องขอ

ทั้งปีเตอร์ และปาโวล ยังไม่เข้าใจเรื่องการรับบัพติศมา แต่ทั้งสองต้องการที่จะเชื่อฟังพระเจ้า และบัพติศ
มา

“พี่ยากให้ผมรับบัพติศมาให้พี่หรือ” ปาโวลกล่าว

“ถูกต้องแล้ว ในพระคัมภีร์เขียนไว้ชัดว่า พุทธิตบัพติศมาแล้วจะรอด” ปีเตอร์ตอบ

ปาโวลลังเล แต่ปีเตอร์ยืนยันที่จะบัพติศมาให้ได้ ในที่สุดชายหนุ่มทั้งสี่ได้เดินไปที่ลำธารที่อยู่ไม่ห่าง
ออกไป และเดินลุยลงไปน้ำในลำธารขนาดความลึกสามฟุตเศษ พวกเขาต่างก้มศีรษะและสารภาพความบาปของตน
ขอพระเจ้าทรงล้างความบาปออกไป และแล้วทั้งสี่ได้บัพติศมาให้กันและกัน เมื่อบัพติศมาเสร็จชายหนุ่มทั้งสี่ต่าง
รู้สึกมีความปีติยินดีอย่างยิ่ง ต่างพูดคุยกันเรื่องเกี่ยวกับความรอด และแผ่นดินสวรรค์

นับตั้งแต่วันนั้น ชายหนุ่มทั้งสี่หยุดพูดคำแช่งสาป หยุดสูบบุหรี่ หยุดดื่มเหล้า ผู้เป็นพ่อ-แม่ ญาติพี่น้อง
และเพื่อนๆ ของชายหนุ่มทั้งสี่ต่างรู้สึกอึ้งอึ้งใจ ที่เห็นพฤติกรรมของทั้งสี่เปลี่ยนไป

ชายหนุ่มทั้งสี่ซึ่งเป็นเพื่อนรุ่มราวคราวเดียวกัน ได้ตัดสินใจร่วมกันศึกษาพระคัมภีร์เป็นประจำทุกคืนบาง
คืนพวกเขาเริ่มศึกษาพระคัมภีร์ตอนกลางคืน ด้วยการผลัดกันอ่านครั้งละหนึ่งบท แล้วหยุดอภิปรายข้อความของ
บทนั้นๆ จากนั้นอ่านบทต่อไป มีบางครั้งพวกเขาศึกษาพระคัมภีร์กันจนดึกมาก หรือแม้แต่จนถึงรุ่งเช้าของวัน
ใหม่ก็เคยมี

ในเวลาต่อมา มีชายหนุ่มคนอื่นๆ หรือแม้แต่ผู้ใหญ่มาร่วมศึกษาพระคัมภีร์ด้วย ซึ่งจำนวนผู้มาศึกษา
พระคัมภีร์เพิ่มขึ้นตามลำดับ บ่อยครั้งมีผู้มาร่วมศึกษา 50-70 คน มีบางครั้งเกือบ 100 คน ก็หลายครั้ง จนที่หนึ่ง
ในห้องรับแขกเต็ม ล้นไปถึงห้องครัว

ในการศึกษาคืนหนึ่ง ปีเตอร์ได้รับการตลใจให้ศึกษา มาระโก 16:9 ซึ่งกล่าวว่า “หลังจากที่พระองค์ทรง
เป็นขึ้นมาในวันอาทิตย์ พระองค์ทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมัคดาลาก่อน” ปีเตอร์จำได้ว่า พระเยซูและเหล่าสาวก
ของพระองค์ได้หยุดพักในวันที่เจ็ด คือวันเสาร์ ปีเตอร์รู้สึกสงสัยว่า เหล่ามิชชันนารีที่มาประกาศพระกิตติคุณใน
ศูนย์อพยพแห่งนี้เหตุใดจึงสอนให้นมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์ ทำไมจึงไม่เป็นวันเสาร์

เขาพยายามถามมิชชันนารีหลายคนในโอกาสต่อมาว่า พระคัมภีร์บอกว่าวันเสาร์เป็นวันสะบาโต เป็นวันสำหรับนมัสการ เหตุใดพวกเขาสอนให้นมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์ แต่ไม่มีมิชชันนารีคนใดให้ความกระจ่างแก่พวกเขาได้

กลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ได้ทำการศึกษาพระคัมภีร์ต่อไป และได้พบว่า พระบัญญัติข้อที่สี่ ว่าด้วยการถือรักษาวันสะบาโต พวกเขาจึงเริ่มถือรักษาวันสะบาโต

วันหนึ่ง ปีเตอร์เอย์ถึงความงุนงงของเขาถึงเรื่องการนมัสการในวันอาทิตย์หรือวันเสาร์กับชายแปลกหน้าคนหนึ่งที่มาเยี่ยมญาติในโรมา ชายคนนั้นชื่อ “โจซีฟ” บังเอิญว่า “โจซีฟ” เป็นเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ดังนั้นเขาได้บอกปีเตอร์ว่า มีโบสถ์แห่งหนึ่งที่ถือรักษาพระบัญญัติข้อที่สี่ และคนนมัสการในวันสะบาโต เขาได้เชิญปีเตอร์และเพื่อนๆ ไปเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีส เมื่อปีเตอร์และเพื่อนๆ ไปเยี่ยมตามคำเชิญ พวกเขารู้สึกประทับใจในบรรยากาศเงียบสงบ และการให้ความเคารพสถานที่นมัสการ โดยเฉพาะพวกเขาได้เข้าร่วมในพิธีมหาสนิทด้วยในโอกาสต่อมา

กล่าวได้ว่าห้องรับแขกในบ้านของปีเตอร์ได้กลายเป็น “โบสถ์เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสในบ้าน” ซึ่งมีทั้งรายการโรงเรียนวันสะบาโต และชั่วโมงนมัสการ (หรือชั่วโมงเทศนา) ด้วย

ปีเตอร์ ปาโวลน้องชาย และสมาชิกอีก 24 คน ในกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ ได้รับศีลบัพติศมาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสในปี 2015 และอีก 10 คน ได้รับศีลในปีถัดมา และในปี 2018 โบสถ์แอ๊ดเวนตีสได้ถูกสร้างขึ้นที่ซานเมือง และมีผู้คนมานมัสการประมาณ 100 คนทุกวันสะบาโต

นี่คือคริสตจักรที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นจากกลุ่มที่เติบโตขึ้นในห้องรับแขกบ้านของปีเตอร์

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะช่วยเป็นทุนรายการสำหรับเด็กๆ ที่เปราะบาง และได้รับผลกระทบได้ง่าย ในโบสถ์ “รากูซี” ในประเทศสโลวาเกีย....ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ได้ถวายปัจจัยเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศอื่นๆ คือประเทศบัลแกเรีย ประเทศเยอรมัน และประเทศสเปน ในไตรมาสนี้ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้พี่น้องทุกท่าน ทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

